

DE VRIENDENBAND

mededelingenblad
van de Vereniging
Vrienden van de Atletiek
juni 2025
74^e jaargang
nr. 3



In dit nummer o.a.

Mount SAC Relays 2025

Onze 4 x 100 m vrouwen op
de Olympische Spelen (6)

Stichting Atletiekerfgoed:
Het 'project' Foekje Dillema

Voor het voetlicht: Henk Mentink



De Vriendenband

Inhoudsopgave

pagina

74e jaargang nummer 3, 2025

Van de voorzitter	1
Van het secretariaat	2
Madelief van Leur snelste junior ooit op de 300 m	3
Bart van Egeraat Koninklijk onderscheiden	4
Advertentie BK Ingenieurs	5
Mount SAC Relays 2025	6
Advertentie Global Sports Communication	13
Dromen zijn bedrog?	14
Toekomst van de Vereniging Vrienden van de Atletiek	16
Advertentie Max4Home + advert. Fysiotherapie Vennewater	21
Onze 4 x 100 m vrouwen op de Olympische Spelen (6)	22
Stichting Atletiekerfgoed	30
Voor het voetlicht: Henk Mentink	32
Vrienden Jeugdfonds op de voet gevolgd	38
Advertentie Praktijk Energiek	42
Wikimedia Commons	43
Onze jarigen	44

Kopij Vriendenband augustus 2025

Graag vóór 20 juli 2025

aan de redactie:

Piet Wijker

De Uitkijklaan 12, 1974 XP IJmuiden

pietwijker@gmail.com

tel.: (0255) 513 700 / (06) 202 19 316

Van de voorzitter

Het was op een zonnige zaterdag in mei. Op de fraaie atletiekaccommodatie in Vught heerste een goeie sfeer en iedereen had er zin in. De 8 beste verenigings-ploegen bij zowel de mannen als de vrouwen streden om de titels bij de NK Teams.

Puttend vanuit mijn **historie** herinner ik me dat er in de jaren 70 maar liefst drie competitiewedstijden nodig waren om te bepalen wie de titel mee naar huis mocht nemen. Met een uitgebreid tijdschema, waarbij de kogelslingeraars naar een bijveldje achteraf werden verdreven. De resultaten werden via de Hongaarse puntentelling vaak handmatig bij elkaar opgeteld, want rekenmachientjes waren toen nog niet zo in zwang. Het was ook de periode dat een enkele ploegleider, na dagen rekenen en schuiven met de opstelling, op zaterdagavond zijn telefoon liet voor wat die was. Geen zin meer om de zoveelste afmelding te registreren. Dat zien we morgen dan wel weer. In al die jaren daarna werd de opzet van de competitie steeds gewijzigd. Met als doel om de wedstrijden aantrekkelijker te maken en aan te sluiten bij de behoefte van de verenigingen. Om uiteindelijk tot een model te komen dat **heden** gangbaar is. Gewoon acht ploegen bij zowel mannen als vrouwen met een vast tijdschema en een eenvoudige puntentelling van 8 t/m 1 en een 0 bij eventuele uitsluiting. Lekker overzichtelijk. Tussenstanden zijn snel beschikbaar en niemand hoeft lang te wachten op de einduitslag. Dat was ook het kader tijdens die zonnige zaterdag in mei. Voor elk puntje werd hard gestreden en als het nodig was om na de 800 m ook de 1500 m te lopen, vooruit dan maar. Met als apotheose de afsluitende 4 x 400 m estafette. Alles voor de club en het team!

Een duidelijk format. Met het oog op de **toekomst** wel de laatste editie in deze opzet. Rotterdam Atletiek bij de mannen en Prins Hendrik bij de vrouwen mogen zich de laatste verenigingskampioenen in hun categorie noemen. Vanaf 2026 gaan we het toch weer anders doen. Dan zullen 12 verenigingen, met mannen en vrouwen, tijdens de NK Teams strijden om de titel. Ieder op de eigen onderdelen per categorie met als slot een 4 x 400 m gemengde estafette. Het bepalen van de 12 verenigingen, op basis van de resultaten in 2025, zal nog wel wat puzzelwerk kosten. Ook voor de verenigingen die bij de mannen en de vrouwen nog niet helemaal 'in balans' zijn. Dat kan tot verrassende uitslagen leiden. Maar de competitie en de teamspirit als bindende factor binnen de verenigingen zal vast in stand blijven! De verbinding tussen historie, heden en toekomst is hiermee weer gelegd. Voor dit jaar zie ik jullie weer graag tijdens de NK Atletiek op 3 augustus in Hengelo.

Rien van Haperen, voorzitter



De vrouwen van Prins Hendrik (midden), de laatste kampioenen van het NK Teams. Links av Sprint, rechts PAC.
(foto: Erik van Leeuwen)

Van het secretariaat

Adres secretariaat:

Jaap van Amsterdam, Irenestraat 74, 2161 PZ Lisse,

Tel.: 0252 418414 of 06 29288128,

E-mail: secretaris@vriendenvandeatletiek.nl

Website: <http://www.vriendenvandeknau.nl>.



Mocht iemand toch bezwaar hebben dat zijn gegevens via de Nieuwbrief aan de leden gecommuniceerd worden of anderszins, laat dit dan even weten via ons mailadres. Wij zullen je mailadres dan uit ons bestand halen. Daarnaast gaan wij ervan uit dat foto's op de website gewoon gepubliceerd kunnen worden, als ook gegevens via De Vriendenband. Mocht je op welke wijze dan ook hiertegen bezwaar maken, laat dit dan ook aan ons weten.

Graag verzoeken wij de leden om het secretariaat te melden indien uzelf of een u bekende getroffen is door een overlijden, ongeval, ziekte etc.. Wij publiceren hierover pas met instemming van betrokkene(n). Ook geboortes of welke feestelijke gebeurtenissen dan ook willen wij graag delen met onze leden.

Mededelingen:

- De komende maanden is het weer druk op de velden. Ook onze (sub)topatleten laten geregeld hun gezicht zien. Als Vrienden hopen we elkaar regelmatig daar te ontmoeten.
- Er staan (inter)nationale wedstrijden op het programma zoals:

Vr 20/21/22 juni 2025	NK Masters	Vught
Vr 27/za 28/zo 29 juni 2025	Asics NL U20 & U18	Hilversum
Za 5 en Zo 6 juli 2025	NK Meerkamp U18 & U20 + ONK Para Atletiek (zaterdag)	Assen
Za 2 en Zo 3 augustus 2025	Asics NK Senioren	Hengelo

En natuurlijk onze competities en Diamond League en Golden League wedstrijden, waar wij veel Nederlanders hopen te zien.

- Op zondag 3 augustus willen wij weer een Vrienden Treffpunt organiseren in Hengelo bij het NK Senioren. Informatie volgt spoedig per mail.
- Op zaterdag 5 april is de jaarlijkse Algemene jaarvergadering gehouden te Utrecht. Voor een korte impressie met foto's zie onze website.
- Alle Vrienden die dit jaar zijn of worden onderscheiden met een Koninklijke onderscheiding, willen wij feliciteren.

-
- * Op 21 augustus a.s. zal de jaarlijkse Golfdag worden georganiseerd. Eenieder heeft via de mail een uitnodiging om deel te nemen ontvangen. Zowel Vrienden als introducee zijn welkom om mee te doen. Je kunt je nog opgeven (zie Vriendenband 2).
 - Ook zal op 6 en 7 september het Vrienden Fietsweekend plaatsvinden. Mocht je eens een gezellig weekend mee willen maken, dan willen we dat graag aanbevelen. Informatie kun je krijgen bij Anneloes Beenakkers-Bosman 06-57294248 (zie Vriendenband 2).
 - Na de ALV van afgelopen april hebben wij het fiat van de ledenvergadering gekregen om door te gaan op de ingeslagen weg wat betreft de transitie van Vereniging naar Stichting Vrienden. Het definitieve besluit zal begin volgend jaar worden genomen door de algemene ledenvergadering. De komende maanden gaat het bestuur bekijken welke activiteiten genomen moeten worden om een soepele overgang te maken. Wij hebben daarvoor al jullie hulp nodig. Ook na de transitie is jullie organisatorische hulp dringend nodig.
 - Nogmaals willen we jullie alvast vragen om je agenda schoon te houden om eind 2026 (waarschijnlijk zaterdag 31 oktober 2026) met een groots eindfeest het einde van de Vereniging Vrienden van de Atletiek te vieren. Daarna zal eenieder gevraagd worden ondersteunend lid van de Stichting Vrienden van de Atletiek te worden. Verdere info volgt.

Wijziging

- Chris van der Meulen heeft een nieuw emailadres (bekend bij bestuur).

Ledeninformatie (blijde gebeurtenissen, ziekte e.d.)

- Ter gelegenheid van Koningsdag is ons lid Bart van Egeraat benoemd tot Ridder in de Orde van Oranje-Nassau (zie ook pag. 4).

Vacatures

- Graag willen wij jonge enthousiaste leden of niet leden die in hun vrije tijd onze social media willen aanvullen met leuke filmpjes, stukjes etc. vragen om dit ook voor de Vrienden te doen. Het kost weinig tijd en je kunt je ambitie op een goede manier voor een leuke vereniging doen. Lijkt het je wat, neem dan contact op met het secretariaat.

Madelief van Leur snelste junior ooit op de 300 m

Vorig jaar was zij dat al, Madelief van Leur, onze snelste junior ooit op de 300 m. Bij de Ter Specke Bokaal liep ze toen de 300 m in 37,78 s en daar won zij tevens de Talent Award mee.

Dit jaar verbeterde zij zich in Lisse op die afstand zelfs tot 37,76, al ging de Talent Award nu naar een ander groot talent. Maar de snelste junior ooit op de 300 m blijft ze, dit clubmaatje van Femke Bol. (PW)



Madelief van Leur in actie in Lisse. (foto: Piet Wijker)

Bart van Egeraat Koninklijk onderscheiden

In de vorige Vriendenband (nr. 2 van 2025) stond een oproep om te worden geïnformeerd als één van onze leden zou worden onderscheiden tijdens de jaarlijkse “lintjesregen” op Koningsdag.

Welnu, in Breda werd Bart van Egeraat tot Ridder in de Orde van Oranje-Nassau benoemd. Aanleiding daartoe was ongetwijfeld vooral gebaseerd op zijn enorme inspanning voor De Bredase Singelloop die hij al jarenlang levert voor dit Bredase loopevenement; dat doet hij al sinds het jaar 2002, steeds op de eerste zondag van oktober.



Een trotse Bart van Egeraat met zijn Koninklijke onderscheiding. (foto: Gemeente Breda/Edwin Wiekens)

Dit vindt voor 85% plaats door het stadcentrum en langs de singels, waaraan ruim 23.000 lopers deelnemen, waaronder 650 bedrijventeams en voert voornamelijk door het historische centrum van Breda.

Op een stadsparkoers is nooit rust; elk jaar moet het parkoers worden aangepast vanwege allerhande weg- en bouwwerkzaamheden in de binnenstad en moet een alternatieve oplossing worden gezocht met in achtneming van de juiste afstanden en voorzieningen, hetgeen een geweldige inspanning vergt voor een veilig en prettig loopbaar traject. Tezamen met collega-bestuurslid Oscar van Hees komt ten slotte alles wel weer goed, doch het vereist veel flexibiliteit van de organisatie, want de gehele binnenstad wordt afgesloten voor openbaar vervoer en autoverkeer.

Een tweede reden voor deze onderscheiding is zijn uitgebreide kennis en ervaring van de wedstrijdorganisatie, niet alleen bij A.V. Sprint, maar vooral ook landelijk en internationaal. Bart behoort tot de Nederlandse top van wedstrijdleiders, scheidsrechters en technisch gedelegeerden voor de baan- en indooratletiek en wordt regelmatig als zodanig door de Atletiekunie uitgezonden naar het buitenland. Zo was hij bijvoorbeeld als voorzitter van het organisatiecomité en als wedstrijdleider van 2004 tot en met 2008 namens A.V. Sprint nauw betrokken bij de organisatie van de Nederlandse indoorkampioenschappen in de Flanders Sportarena in Gent.

Al met al moet worden vastgesteld dat dit ridderschap volkomen terecht is toegekend aan Bart van Egeraat!

Cees Evers

**De beste prestatie
onder alle
omstandigheden.**

bkingenieurs.nl



ingenieurs

Samen werken aan morgen.

Mount SAC Relays 2025

Het was niet alleen maar hosanna

Deze wat religieus aandoende titel kwam in mij op toen ik aan mijn verslag begon over mijn bezoek aan de Mount SAC Relays in april jl. Daar startte ik namelijk mee op de dag dat Paus Franciscus overleed.

Ik kijk trouwens met gemengde gevoelens terug op deze editie, mijn vierde in totaal. Om bij mijzelf te beginnen: ik was bij aankomst in het Californische Walnut op 16 april zwaar verkouden en het weer daar hielp ook al niet mee; het was er de eerste dagen bepaald kil en op een tribune zitten in een tochtig stadion, hoe indrukwekkend ook, is dan geen fijne ervaring. Gebeurt er bovendien weinig uitzonderlijks, dan duurt een dag erg lang. Gelukkig sloeg het weer de laatste en veruit belangrijkste dag van het toernooi om; het was zonnig en warm als vanouds in het Hilmer Logde Stadium.

Vroegere helden

Wat altijd weer opvalt is hoezeer Mount San Antonio College zijn vroegere helden in ere houdt. Om te beginnen is daar natuurlijk de Hall of Fame, waarin vele van die vroegere sporticonen zijn opgenomen, zoals ook mijn gastheer en ons aller Vriend Ray van Asten zo'n jaar of zeven geleden. U kunt het verslag van deze ceremonie teruglezen in De Vriendenband van juni 2018. Op het uitgestrekte atletiekcomplex van Mount SAC bevindt zich bovendien een 'Heritage Hall', waarin vele herinneringen aan de sportieve prestaties van vroegere College-studenten zijn terug te vinden, zoals bokaal, plaquettes,



De foto van het 4 x 440y estafetteteam uit 1962 als wanddecoratie van de Mount SAC Heritage Hall, met helemaal rechts Ray van Asten. (foto: Ray van Asten)

sporttenues, schoeisel en overige trofeeën. Plus veel foto's natuurlijk. Bijzonder is de wandbekleding in de aanpalende ontvangstzaal, met daarop o.m. een foto geprojecteerd van de 4 x 440y estafetteploeg die in 1962 kampioen werd van Californië en daarbij een Amerikaans College-record vestigde. En daar was Van Asten er dus een van! Zie bijgaande foto. Denk ook aan het enorme elektronische informatie-

bord in het stadion waarop men, op momenten die zich daarvoor lenen, vroegere helden langs laat komen. Ik vestigde daar bij mijn eerste bezoek in 2022, met opnieuw onze Vriend Ray vol in beeld, al de aandacht op. Waar in ons land zien we ooit zoiets?

Andersom werkt het echter ook. De helden van destijds van Mount SAC onderhouden

graag de relatie met hun vroegere school en de daar beleefde successen en uiten dit onder andere door als lid van de zogenaamde ‘Torchbearer Society’ een plaquette met hun naam en relatie met Mount SAC te laten opnemen op een speciaal daartoe ingerichte



De wand van de Torchbearer Society middenin de hoofdtribune (boven), waar nu ook Ray van Asten met een eigen plaquette (rechts) deel van uitmaakt. (foto's: Piet Wijker)

wand middenin de hoofdtribune. Ook Ray van Asten behoort daar sinds kort toe, zoals hij ons zelf op de rechter foto laat zien.



Technische onderdelen in de knel

Van Directeur Special Events Brian Yokoyama vernamen wij dat er in de V.S. een toenemende tendens bestaat om bij grote toernooien de technische onderdelen van het binnenterrein te weren. Men gaat met die onderdelen steeds meer de boer op. Polsstokhoogspringen bijvoorbeeld op een centrale locatie ergens middenin een stad, met het publiek er dicht omheen, lijkt aan populariteit te winnen. Die ervaring hebben wij in Europa trouwens ook al een tijdje. Andere technische onderdelen lenen zich echter eveneens voor een dergelijke, voor het publiek aantrekkelijker aanpak. De Mount SAC Relays is volgens Yokoyama een van de weinige toernooien, waar de technische onderdelen nog op traditionele wijze in het totale programma zijn opgenomen, ook al vinden ook daar sommige ‘field events’, zoals bijvoorbeeld het kogelslingeren, op de inlooplocatie plaats. Maar ja, waar gebeurt dat met dit onderdeel sinds mensenheugenis eigenlijk niet?

Met een overvol loopprogramma, waarbij in een hoog tempo de ene na de andere hardlooper serie wordt afgewerkt, blijft er voor een omroeper, ook al zou hij nog zo graag willen, nauwelijks tijd over om zich bezig te houden met de zich er tussendoor ontwikkelende strijd op de technische onderdelen. Natuurlijk, de direct betrokkenen volgen die strijd toch wel op de voet, daar hebben ze de 'speaker' niet voor nodig. Het grote publiek blijft echter in het ongewisse en dat doet natuurlijk weinig recht aan de technische atleten, die net zo hun best doen als al hun hardlopende collega's. Het lijkt er echter steeds meer op dat de technische onderdelen het moeten afleggen tegen de voor het oog spannender en voor het publiek beter te volgen loopnummers. Ook het door oud-olympisch kampioen Michael Johnson opgezette en dit jaar van start gegane 'Grand Slam Track' programma is wat dit betreft een teken aan de wand.

Overigens lag het absolute prestatieniveau in Walnut dit jaar lager dan bij voorgaande edities. Het grote aantal series per onderdeel is, zeker voor Nederlandse begrippen, nog steeds opvallend, maar echte topprestaties waren er maar weinig. Wellicht is dit in een naolympisch jaar niet ongebruikelijk, maar met een WK in Tokio in aantocht zou je toch meer verwachten.

Matige meerkampen

Zoals te doen gebruikelijk stonden de eerste twee dagen vrijwel geheel in het teken van de meerkamp, bij de mannen dus de tienkamp en bij de vrouwen de zevenkamp. Het klimaat speelde die dagen echter niet bepaald in het voordeel van deze immer loodzware disciplines.



Als je als tienkamper dan toch afspringt bij het polsstokhoogspringen, doe dit dan in elk geval zo dat het nog een spectaculaire foto oplevert.

Dus of het nu daardoor kwam of niet, feit is dat de prestaties bij zowel de mannen als de vrouwen weinig indruk op ons maakten. Maar ja, als je drie jaar eerder verrast werd met wat toen een 'world lead' was van Ayden Owens met 8528 punten, neem je deze keer de 8258 punten - opvallend genoeg dezelfde cijfers, maar in een andere volgorde - van winnaar Hakim McMorris bij de mannen, een PR-prestatie overigens, voor kennisgeving aan. En van de 6295 punten van de winnares bij de vrouwen konden we ook al niet warm lopen.

Het avondprogramma, waarin traditioneel werd begonnen met de langere

loopnummers plus het technische onderdeel speerwerpen, lieten wij gezien het kille weer

en mijn verkoudheid maar aan ons voorbijgaan. Uit de uitslagen die we daags erna onder ogen kregen, bleek dat ook die avond het prestatieniveau aanzienlijk onder het niveau had gelegen van dat van het jaar ervoor. We zullen het maar op het conto schuiven van de matige weersomstandigheden.

The Sycamore Tree

De volgende dag, vrijdag dus, was het weer niet veel beter dan de voorgaande twee dagen. Het was, zoals altijd, een dag met een vol programma dat 's morgens om 9:00u met het hoogspringen voor vrouwen begon en 's avonds om 22:10u met de 5000 m voor mannen eindigde. U vergeeft het ons vast dat we dit extreem lange programma niet helemaal tot het einde aan toe hebben uitgezeten, maar die avond de voorkeur gaven aan een etentje met een oude bekende van Ray uit diens schooltijd. Dat was een stuk gezelliger dan op die tochtige tribune te moeten zitten in het Hilmer Lodge Stadium, waarbij we de gelegenheid aangrepen om zelfs nog even een kort bezoekje te brengen aan de Sycamore Inn in Pomona. Daar had Ray, kort nadat het gezin Van Asten eind '59 naar de VS was geëmigreerd, als zeventienjarige zijn eerste betaalde baantje gehad. Die Inn deed zijn naam eer aan, want er stonden inderdaad enkele fraaie exemplaren van 'the Sycamore tree' voor de ingang, een volgens Wikipedia vooral in Noord-Amerika veel voorkomende plataan.

Terug naar de atletiek, waarvan we over de die vrijdag geleverde highschool- en collegeprestaties werkelijk niets kunnen vermelden dat eruit sprong. Alleen op de weinig gelopen 4 x 800 m estafette voor highschoolteams werd een 'meet record' verbeterd. Dat stond sinds 2016 op 7.37,61; ditmaal waren drie highschoolteams sneller, waarvan Great Oak won in 7.35,01. Lastig om die prestatie met die van ons te vergelijken, omdat wij geen jeugdrecord op dit estafetteonderdeel kennen.

Pas de volgende dag vernamen wij dat de vorige avond Athing Mu had deelgenomen aan de 5000 m voor vrouwen. Die hebben wij dus gemist. Eerlijk gezegd had ik haar die avond ook niet verwacht in actie te zullen zien. Weliswaar was zij als deelnemster aangekondigd, maar aangezien er op zaterdag op de 4 x 400 m voor vrouwen een ploeg van Team Kersee gepland stond (Bob Kersee is haar trainer), waren wij ervan uitgegaan dat wij haar daarop ik actie zouden zien. Niet dus. De aanvankelijk vrij onbegrijpelijke



Athing Mu in 2023. (foto: Erik van Leeuwen; bron: Wikipedia)

keuze om aan een 5000 m deel te nemen werd later door Kersee verklaard. Athing Mu had van haar desastreus verlopen Olympic Trials van vorig jaar, waar de olympische 800 meterkampioene van 2020 door een valpartij tijdens haar 800 m kwalificatierace was uitgeschakeld voor de Olympische Spelen in Parijs, nogal een trauma overgehouden aan het lopen in een compact deelnemersveld. Om haar daarvan af te helpen had Kersee haar in Walnut voor die 5000 meter ingeschreven, waar zij overigens na 3000 meter voortijdig uit was gestapt. Hopelijk heeft deze therapeutische keuze geholpen, want wij zien haar later dit jaar maar al te graag strijden tegen Keely Hodgkinson en Mary Moraa.

De dag van de kanonnen

Op de laatste dag van het toernooi komen de Mount SAC Relays pas echt tot leven. Dan zijn de universiteitsploegen er, die allemaal een of meerdere tenten op het terrein direct achter het grote mededelingenbord bezetten, plus alle overige uitgenodigde



‘atletiekkanonnen’. In totaal telden wij 88 loopevenementen, met vooral op de korte onderdelen ook nog eens vele series per onderdeel, en 41 technische evenementen. Junioren- en seniorenonderdelen wisselden elkaar in hoog tempo af. En zelfs para-

Gezellige drukte op het terrein dat zich direct in het verlengde bevindt van de atletiekbahn. Elke universiteitsploeg heeft daar één tot enkele tenten tot zijn beschikking.

lympische atleten kwamen aan bod. De tribunes waren die dag goed bezet en aangezien ook het weer zich eindelijk van zijn goede, Californische kant liet zien, was het ineens weer oergezellig, die zaterdag.

De jongens en meisjes van de deelnemende highschoolteams hadden er duidelijk zin in, die dag. Op de vele looponderdelen, zowel individueel als in estafetteverband, werd tenminste het ene na het andere meet record om zeep geholpen. Van al die loopprestaties licht ik er eentje uit, want die was wel heel bijzonder: op de 200 m bij de jongens liet Brandon Arrington Jr. (bouwjaar 2007) een winnende tijd van 20,44 s noteren! Dat was niet alleen een verbetering van het bestaande meet record met 0,42 sec., maar hij was er ook een flink stuk sneller mee dan de senioren, later die dag. En die liepen nog met een forse meewind van +2,9 m/s ook, terwijl Arrington slechts +0,5 m/s meekreeg. De scholier van ‘Mount Miguel’ is echter ook een kei in American Football, dus de toekomst

zal uitwijzen waaraan hij de voorkeur geeft. Wordt het de atletiek, dan gaan wij hem in de toekomst zeker tegenkomen op de grote toernooien.

Op de 100 m is er op de Mount SAC Relays haast altijd wel iemand die de grens van 10 seconden doorbreekt. Het meet record van 9,86 dateert overigens al uit 1998, gelopen door viervoudig olympiër Ato Boldon uit Trinidad en Tobago. Ditmaal was het de 20-jarige Jordan Anthony die 9,98 liet optekenen. Het was voor het eerst dat de jonge Amerikaan binnen die 10 seconden finishte en daar was hij terecht heel blij mee. Zoveel als er inmiddels ook mogen zijn, zelfs in de VS is die barrière nog steeds een magische grens. Het is ook altijd weer spectaculair om daar de gevechten op de sprintestafettes bij te wonen. Bij de mannen op de 4 x 100 m bijvoorbeeld finishten van de 10 deelnemende teams er 9 binnen de 40 seconden, met South Florida als winnaar in 38,87! Bij de vrouwen ging de winst op dit onderdeel naar het team van USC in 42,36. U begrijpt dat ik die race met meer dan gewone belangstelling volgde, gezien mijn Vriendenbandserie over de historie van onze eigen olympische estafetteploegen...! De 4 x 400 m daarentegen liep uit op een teleurstelling. Ik had me het nodige voorgesteld van het team Kersee dat hiervoor stond ingeschreven, maar die ploeg kwam niet opdagen. De winst ging nu naar South Florida in 3.29,07. Ach, daar draaien wij in ons land tegenwoordig toch onze hand niet meer voor om?

Kendra Harrison mag dit jaar dan op weg zijn naar de 33 kruisjes, het hordelopen is de voormalige wereldrecordhoudster op de 100 m horden nog steeds niet verleerd. Dit keer won zij haar race in 12,70. Op de 400 m horden won James Smith II in een goede 48,87. Voor een meet record moet daar overigens nog wel wat vanaf, want dat staat met 47,74 op naam van Rai Benjamin. Maar dat is dan ook de huidige olympische kampioen.

En dan Fred Kerley. Die stond ingeschreven voor de 400 m en ik was zeer benieuwd hoe dat hier zou uitpakken. De wereldkampioen op de 100 m van 2022 had al in 2019 een keer 43,64 laten optekenen en toen de ambitie uitgesproken, dat hij ooit de grens van 43 seconden zou willen doorbreken. Zou dat hier dan misschien...? Kerley ging in elk geval voortvarend van start en won zijn race ook wel, maar zijn winnende 44,73 was toch nog ver af van die gedroomde 43 secondengrens. Als hij daar ooit nog dichterbij in de buurt kan komen, want nog tijdens het schrijven van dit verslag werd bekend, dat Kerley begin mei in Zuid-Florida was gearresteerd, omdat hij zijn vroegere vriendin, hordeloopster Alaysha Johnson, zou hebben afgetuigd. Hij draaide er een dag de cel voor



Fred Kerley gaat van start op de 400 m.

in. Ja, als je je energie op die manier gaat ge(mis)bruiken, komt er van die recordplannen natuurlijk geen fluit terecht.

Beste prestatie op de inloopaccommodatie



Het inloopveld, met op de voorgrond de werpkooi waarin Camryn Rodgers haar bijzondere prestatie afleverde.

Over de technische onderdelen zou ik kort kunnen zijn, want er gebeurde op dat front vrijwel niets dat boven de middelmaat uitstak. Al is het voor iemand uit ons land natuurlijk jaloersmakend om een wedstrijd te volgen waarin de eerste drie hoogspringers over 2,20 wippen, gevolgd door vijf man over 2,15! Een superspannende wedstrijd, ook al staat het meet record al tien jaar op 2,34.

Er was echter één werpster, die met kop en schouders boven alles en iedereen uitstak. Dat was Camryn Rodgers. De Canadese kogelslingeraarster was er vorig jaar ook al bij, toen nog ‘slechts’ als wereldkampioene, en had die keer ook gewonnen. Inmiddels is Rodgers gepromoveerd tot olympisch

kampioene en dat liet zij blijken ook, want ze deed het deze keer nog eens dunnetjes over. Ze smeedt de slingerkogel nu naar 78,14 m, niet alleen een meet-, maar zelfs een stadion record. Het was ook verder dan waarmee ze vorig jaar in Parijs olympisch goud heeft gewonnen! Een geweldige prestatie kortom en wat mij betreft de beste van het hele toernooi. En dat alles vond plaats in de werpkooi op de inloopaccommodatie, buiten het zicht van de tv-camera's en het publiek op de tribunes in het stadion. Het is illustratief voor het lot dat de technische onderdelen beschoren lijkt, zoals aan het begin van dit verslag reeds beschreven.

Piet Wijker

Naschrift

Nog tijdens mijn verblijf in de USA maakte Mount SAC bekend, dat het 4 x 440y estafetteteam uit 1962 waarvan Ray van Asten deel uitmaakte (zie pag. 6), in de Hall of Fame zal worden opgenomen. De ceremonie in verband hiermee zal vermoedelijk ergens eind dit jaar plaatsvinden. Een enorme eer voor onze vriend, die nu ook als lid van die estafetteploeg in die Hall of Fame zal worden ‘vereeuwigd’.

(PW)

GLOBAL SPORTS COMMUNICATION

Als een van de toonaangevende **sportmanagementbureaus** in atletiek streven we ernaar **onze sport** vooruit te helpen. Het zit in ons **DNA**. Of het nu gaat om topsportmanagement, evenementenorganisatie of sportmarketingprojecten, we streven naar **innovatie** en **voortuitgang**. Om dit te bereiken werken we samen met atleten en partners van **wereldklasse**.

Samen zijn we **#TeamGSC**.

Blijf op de hoogte!



Global Sports
Communication

Dromen zijn bedrog?

Dromen. Iedereen doet het, zij het, de een vaker dan de ander. Vaak droom je en weet je



Alle illustraties: bron Wikipedia

er niets van als je wakker wordt. Andere dromen kun je haast letterlijk navertellen, met een minutieuze beschrijving van elk detail. Soms zijn dromen vervelend, soms angstaanjagend, nachtmerries. Met regelmaat droom je van dingen die je graag wilt, mooi vindt, waar je heel gelukkig van wordt.

Dromen komen op alle mogelijke terreinen voor. Soms droom je over dingen die je overdag bezighouden, in positieve of negatieve zin. Soms droom je over

onderwerpen die ‘zomaar uit de lucht komen vallen’. Dromen zijn nu eenmaal letterlijk en figuurlijk ongrijpbaar. Een paar voorbeelden:

Ik droomde dat ik een winkel binnenliep. Achter de toonbank stond een engel.

Ik vroeg: “Wat verkoopt u hier?”

“Alles wat u maar wilt”, antwoordde de engel.

“O”, zei ik, “is dat echt waar? Dan wil ik graag vrede op aarde, opheffing van onderdrukking, geen honger meer, een huis voor alle vreemdelingen...”

“Wacht even”, viel de engel mij in de rede, “u begreep mij verkeerd. Wij verkopen u geen vruchten, alleen zaden.”



En wat te denken van deze:

Ik sliep. Droomde dat ik moest plassen. Stond op, liep naar de wc. Deed de bril omlaag en ging zitten. Mooi op tijd!

Tot ik écht ontwaakte doordat mijn bed veranderde in een klein meertje.....

(Nee, hier zet ik beslist geen plaatje bij!)

Een ander voorbeeld:

Deed mee aan een wedstrijd kogelslingeren. In de voorafgaande trainingen ging het geweldig, de omstandigheden vandaag waren prima, had er zin in en voor mezelf hoge verwachtingen gesteld.

Stond in de ring, speelde wat met de kogel, en begon. Ik was snel en had de techniek van vier draaien geleerd. Zat direct in een goed ritme, daar kwam de afworp....., liet de kogel los....., die viel netjes in de ring en daar vloog ik, op weg naar een p.r. afstand....



Werd wakker doordat ik hard naast mijn bed op de grond viel.

Toen ik het eerste (Chassidische) verhaal las, dacht ik meteen aan mijn persoonlijke wensen van destijds, toen ik net op een serieuze manier bezig was gegaan met het bedrijven van wedstrijdathletiek. Wat wilde ik allemaal dat atletiek me zou brengen? Tja, weet ik nu, het zaadje kun je planten, maar wat voor vrucht er uit voort zal komen? Besepte me toen ook, dat je niet altijd moet slapen om te dromen. Een Jiddisch spreekwoord laat dat goed zien: Als u wilt dat uw dromen uitkomen, ga dan niet slapen. Want motivatie is, als dromen hun trainingspak aantrekken.

Een droom als de tweede noemde de Belgische schrijver Johan Daisne: “Psychische stoelgang.” En de Amerikaanse actrice Brett Butler reageerde ook treffend: “Dromen die uitkomen zijn meer frustrerend dan dromen die niet uitkomen.”

Een uitspraak van Walt Disney past prima bij het derde voorbeeld: “Al onze dromen kunnen verwezenlijkt worden als we bereid zijn ervoor te gaan.” Dat Disney vrijwel zijn leven lang bezig was met sprookjes, is een bekend gegeven, maar of hij dit voorbeeld ook daar onder wilde laten vallen?



bron: eigen
foto

Of je nu als atleet wil/wilde presteren, of je bestuurlijk of als kaderlid dingen voor elkaar wilt/wilde brengen waar reëel gezien eigenlijk nauwelijks ruimte voor is/was: “Wie geen dromen heeft, heeft ook geen werkelijkheid”, meldde eens Ramses Shaffy.

De Amerikaanse filmregisseur, bedenker en maker van de eerste Star Wars-films, George Lucas zei: “Dromen zijn belangrijk want je kunt pas iets realiseren als je er voor jezelf eerst een voorstelling van hebt gemaakt.” Weer inspiratie opgedaan? Ach, wie dit verhaaltje uitgelezen

heeft, denkt nu misschien dat dromen de vrijetijdsbesteding zijn van de hersenen. Of (over mij): wie denkt dat hij denkt, zit soms maar wat te dromen. Weet dan, dat ik met elke opvatting kan leven.

Hugo Tijsmans

Toekomst van de Vereniging Vrienden van de Atletiek

Inleiding

Tijdens de Algemene Ledenvergadering van 5 april 2025 is het onderwerp “Toekomst van de Vereniging Vrienden van de Atletiek” opnieuw uitgebreid aan de orde geweest. Onderstaande notitie maakte onderdeel uit van de vergaderstukken en wordt voor de duidelijkheid en volledigheid hier integraal weergegeven. Aan het slot wordt de bespreking met de leden toegevoegd.



Notitie voor ALV 5 april 2025

Tijdens de Algemene Ledenvergaderingen van 6 april 2024 en 15 april 2023 heeft het bestuur de aanwezige leden geïnformeerd over de voorgenomen toekomstige ontwikkelingen. Het bestuur is van mening dat de huidige vereniging niet toekomstbestendig is en heeft kenbaar gemaakt scenario's te willen onderzoeken om te bezien of de doelen van de vereniging op een andere wijze kunnen worden gerealiseerd. De aanwezige leden hebben het bestuur mandaat gegeven om scenario's te onderzoeken. Een uitgebreid verslag van deze presentaties en discussies zijn terug te lezen in de notulen van de desbetreffende ALV's en in de artikelen die in De Vriendenband zijn gepubliceerd in mei 2023 en 2024.

Het bestuur heeft toegezegd de leden te informeren over de voortgang van het onderzoek. Deze notitie dient hiertoe.

Uitgangspunten

De missie van de Vrienden (verbinding tussen verleden, heden en toekomst van de atletiek) wordt als waardevol gezien. Het zou jammer zijn als de goede dingen die nu gebeuren zouden verdwijnen.

De vraag is dan op welke wijze, in welke structuur, dit vorm kan krijgen.

Voortgang onderzoek bestuur

Juridische structuur

Het bestuur heeft onderzocht of het nodig is een rechtspersoon in het leven te roepen, en zo ja, wat dan. Als de vereniging wordt opgeheven en er komt geen rechtspersoon voor in de plaats, dan resteert feitelijk een los verband personen en bijbehorend adressenbestand die activiteiten organiseren. Er is dan geen bestuur of bankrekening.

Het bestuur kwam al snel tot de conclusie dat dit geen gewenst scenario is, vooral vanwege het Jeugdfonds. Binnen het Jeugdfonds vinden geldstromen plaats en dan is het noodzakelijk een bankrekening te hebben. Dat kan alleen op naam van een natuurlijk

persoon of een rechtspersoon. Het is niet gewenst dat een natuurlijk persoon deze geldstromen over zijn privérekening laat lopen. Dan is er geen andere oplossing dan een rechtspersoon in het leven te roepen, en als een vereniging niet meer gewenst is blijft de optie van een stichting over.

Wat zijn de kenmerken van een stichting?

- Een stichting is een rechtspersoon zonder winstoogmerk.
- Een stichting heeft geen leden, dus ook geen contributie-inkomsten.
- Een stichting heeft wel een bestuur van minimaal drie leden.
- Er hoeft niet jaarlijks een jaarrekening ter goedkeuring te worden voorgelegd.
- Een stichting dient een doelstelling in de statuten te omschrijven.
- Een stichting dient bij de notaris te worden ingeschreven.

Onze situatie is feitelijk dat wij een bestaande vereniging willen omzetten naar een stichting. Het Burgerlijk Wetboek biedt hiervoor de mogelijkheid in artikel 18. Dit artikel, voor zover relevant, luidt:

1. Een rechtspersoon kan zich met inachtneming van de volgende leden omzetten in een andere rechtsvorm.

2. Voor omzetting zijn vereist:

- a. een besluit tot omzetting, genomen met inachtneming van de vereisten voor een besluit tot statutenwijziging en, tenzij een stichting zich omzet, genomen met de stemmen van ten minste negen tienden van de uitgebrachte stemmen;
- b. een besluit tot wijziging van de statuten;
- c. een notariële akte van omzetting die de nieuwe statuten bevat.

3. Voor de omzetting van of in een stichting en van een naamloze of besloten vennootschap in een vereniging is bovendien rechterlijke machtiging vereist.

Het bestuur heeft kennis genomen van de statuten van vergelijkbare stichtingen binnen de atletiek, zoals de Stichting Vrienden van Prins Hendrik en de Stichting Vrienden van Haagatletiek. Dit heeft ertoe geleid dat het bestuur vertrouwen heeft dat dit een haalbare en werkbare constructie zou kunnen zijn.

Een enigszins concrete uitwerking

Het bestuur ziet voor zich een Stichting Vrienden van de Atletiek. Deze stichting heeft als doel verbinding tot stand te brengen tussen verleden, heden en toekomst van de atletiek en daarnaast tussen ieder die de atletiek in Nederland een warm hart toedraagt. Ook stelt de stichting zich als doel het ondersteunen en stimuleren van talentvolle jeugdathleten. Het bestuur heeft drie leden, een voorzitter, secretaris en penningmeester. Het voornemen is

de mogelijkheid te creëren Vriend van de Stichting te worden. Tegen betaling van een jaarlijks minimum bedrag kunnen Vrienden zich binden aan de stichting en daarmee op de hoogte worden gesteld van activiteiten waaraan deelgenomen kan worden. De activiteiten zullen meer op projectmatige wijze ingevuld gaan worden. Vrienden kunnen per activiteit, die grotendeels of geheel voor eigen rekening zal zijn, besluiten wel of niet hieraan deel te nemen. Ook het Jeugdfonds zal als een project binnen de stichting ingericht worden.

Het bestuur heeft zich de vraag gesteld of voor het Jeugdfonds een aparte stichting zou moeten worden opgericht, of dat het Jeugdfonds onderdeel van de “koepel” kan zijn met een eigen bankrekening. Hierover is informatie ingewonnen bij Hekkelman Notariaat in Nijmegen en de uitkomst hiervan was dat het Jeugdfonds met een eigen bankrekening onder de vlag van één stichting mogelijk is. Dat heeft ook de voorkeur. Er zal nog een second-opinion worden opgevraagd bij een bekend notariskantoor.

Adviezen vanuit ALV 6 april 2024

Het voorstel is gedaan om de beslissing tot omzetting niet in december 2026 te nemen, maar al in april 2026, wel met uitvoeringsdatum van 1/1/2027. Hierdoor wordt voorkomen dat onverwachte zaken in slechts twee weken nog moeten worden geregeld (december 2026). Het bestuur heeft dit advies overgenomen. Dit betekent dat de benodigde stukken ter besluitvorming in april 2026 aan de leden zullen worden voorgelegd.

Het bestuur werd erop gewezen dat de Stichting Atletiekerfgoed middels haar statuten is verbonden met de Vereniging Vrienden van de Atletiek met het verzoek beide partijen hierover contact met elkaar te laten opnemen. Dit is inmiddels gebeurd. Hetzelfde geldt voor de Atletiekunie waar de huidige Vereniging Vrienden van de Atletiek staat geregistreerd als bijzonder lid en is meeverzekerd op de aansprakelijkheidsverzekering.



Voortgang acties in 2024

Het bestuur heeft conceptstatuten opgesteld. De voorzitter heeft de voorgenomen transitie besproken met de notaris en ook de conceptstatuten van de op te richten stichting voorgelegd. Hierbij werd duidelijk dat de door ons opgezette conceptstatuten voldoende basis bieden om een goede omzetting mogelijk te maken. Een second opinion bij een tweede notaris is dus niet noodzakelijk.

Het bestuur heeft een communicatieplan opgesteld. Iedere bestuursvergadering wordt dit plan besproken en beoordeeld of, dan wel welke, acties op het gebied van communicatie gewenst zijn.

Zo is een enquête opgesteld en in januari 2025 aan de leden gestuurd. Het bestuur wil graag weten hoe de leden over bepaalde zaken denken.

De uitkomsten van de enquête zijn:

- De doelstelling om verleden, heden en toekomst in de atletiek te verbinden wordt onderschreven
- Omzetten van vereniging naar stichting mag rekenen op draagvlak (incl. vaste en incidentele bijdrage)
- De activiteiten van het Vrienden Jeugdfonds worden in de stichting als belangrijkste prioriteit benoemd
- Trefpunten tijdens NK's en reünies zijn belangrijk om de onderlinge band te versterken
- Uitgifte van een (periodieke) Vrienden Nieuwsbrief is een belangrijk communicatiemiddel
- Beschikbaarheid vrijwilligers als bestuurslid en voor het organiseren van activiteiten is een aandachtspunt
- Dringend verzoek om aanwas vanuit 'jongere leeftijdsgroepen' te bevorderen.

Planning

Het bestuur is voornemens de besluitvorming inzake de omzetting van vereniging naar stichting in april 2026 te laten plaatsvinden. De gedachte is om 2026 als verkort boekjaar te zien. Dan ziet de tijdlijn er als volgt uit, vanaf december 2026 teruggerekend:

- December 2026: laatste ALV, met op de agenda: vaststellen jaarrekening 2026 en verlenen decharge aan bestuur voor beleid over 2026. Zorgen voor rechtelijke machtiging.
- April 2026: besluit tot omzetting van vereniging in stichting per 1 januari 2027 formeel aan vergadering ter besluitvorming voorleggen. Voor goedkeuring is vereist dat van de aanwezige leden 90% akkoord gaat met dit besluit tot omzetting.
- Tevens: vaststelling nieuwe statuten van de stichting. Ingangsdatum nieuwe stichting: 1 januari 2027.
- April 2026: reguliere ALV waarin jaarrekening 2025 wordt vastgesteld en bestuur decharge wordt verleend.
- Einde 2025 zal het bestuur de conceptstukken voor de omzetting aan de leden beschikbaar stellen. Desgewenst kunnen leden hierop reageren en kunnen eventuele wijzigingen worden verwerkt voor april 2026.



De Vriendenband

Het lijkt niet erg realistisch om ervan uit te gaan dat uitgifte van De Vriendenband vanaf 2027 nog

mogelijk is. De redenen hiervoor zijn de toekomstbestendigheid, inclusief kosten, en de inzet van andere vormen van communicatie.

Communicatie met Vrienden van de Stichting en overige geïnteresseerden

De komende jaren zal het bestuur nadenken over de vraag hoe de stichting kan communiceren. Duidelijk lijkt wel dat alle communicatie digitaal zal plaatsvinden, bijvoorbeeld middels Nieuwsbrief, Facebook, Instagram, overige sociale media. Het bestuur zal daarbij hulp nodig hebben.

Zaken die nog niet zijn ingevuld en waarover dus nog zal worden nagedacht

Nog enkele openstaande punten zijn:

- Samenstelling van het bestuur van de stichting. Van het huidige bestuur zullen Hans van Kuijen, Jaap van Amsterdam en Elly de Regt aftreden, zodra de omzetting rond is. Sowieso zullen zij per 1 januari 2027 niet meer beschikbaar zijn als bestuurslid, mocht de omzetting niet doorgaan. Er is dus behoefte aan in ieder geval één bestuurslid, maar op korte termijn ook aanvulling en vervanging van Rien van Haperen en Wim van der Krogt.
- Concretiseren van activiteiten die de stichting kan doen.

Bespreking van deze notitie op 5 april 2025

Tijdens de ALV zijn enkele vragen gesteld en suggesties gedaan. Ook was er goed nieuws te melden.

- Frank Koomen heeft zich beschikbaar gesteld als bestuurslid van de nieuwe stichting. Frank neemt heel veel atletiekennis en ervaring mee en heeft een groot netwerk. Het huidige bestuur is dan ook erg blij met zijn aanbod. Dit betekent dat het nieuwe stichtingsbestuur kan starten met drie personen.
- De besluitvorming tot omzetting zal plaatsvinden tijdens een ALV die als zodanig is aangekondigd, zodat het voor niemand een verrassing kan zijn dat over het voortbestaan van de vereniging wordt besloten.
- Hulp is aangeboden om de website moderner, meer actief, informatiever te maken. Ook is de suggestie gedaan dat een student van een hogeschool wellicht een examenopdracht kan maken over de opzet van de website.
- Piet Wijker heeft nog wel een kritische noot geplaatst bij het volledig digitaliseren van de activiteiten. Het is moeilijker om de historie vast te houden, omdat digitaal vluchtig is en slecht te documenteren. Hij vraagt aandacht om dit te borgen.

De voorzitter heeft na de bespreking vastgesteld dat de aanwezige leden de ingeslagen weg ondersteunen. Overigens is er inmiddels ook geen weg terug meer. Komende ALV in april 2026 zal de omzetting ter besluitvorming worden voorgelegd.

Namens het bestuur, Elly de Regt-Henzen



MAX4 HOME Specialist in tegels
sanitair & meer

Showroom:
Fabriekstraat 16-02
7005AR Doetinchem

Contact:
0314-745151
info@max4home.nl



Fysiotherapie Vennewater

De praktijk met passie voor
atletiek en een hart voor de
sporters om hun welzijn en
gezondheid te optimaliseren.

Gespecialiseerd in:

- Sportfysiotherapie
- Fysiotherapie
- Manuele therapie
- Osteopathie
- Leefstijltherapie

Fysiotherapie Vennewater
Het Zevenhuizen 48b
1852 JC Heiloo
072 533 03 44
www.fysiotherapievennewater.nl



Nico Ruiter, Celine Ruiter en Ingrid Vel

Onze 4 x 100 m vrouwen op de Olympische Spelen (6)

Bij het op een rijtje zetten van onze deelname aan de Olympische Spelen met de vrouwenestafette 4 x 100 m hebben wij nu drie van de vier door ons gedefinieerde periodes beschreven. Daarin kwamen per periode steeds zes Olympische Spelen voorbij. In totaal waren dat achttien edities en in negen ervan, precies de helft dus, waren wij present op die 4 x 100 m. Van die negen keer haalden wij zes keer de finale, waarvan één keer (in '32) rechtstreeks. De laatste keer dat we de finale bereikten was in 1968. De overige drie keer bleef onze deelname beperkt tot de series. Al die keren leverden in totaal eenmaal goud op en drie keer een nationaal record. Ziedaar ons Olympisch 'track record' op de 4 x 100 m van 1928 t/m 2004.

IV. 2008 t/m 2024

De vraag stond centraal of de opleving sinds 2003 op de vrouwensprint, die op de 4 x 100 m had geresulteerd in deelname aan de Spelen van Athene, zou doorzetten, ondanks het echec van de voortijdige uitschakeling door een mislukte wissel.

2008: Peking

De KNAU had er nog wel vertrouwen in. Want begin 2005 werden de selecties bekend gemaakt voor de in dat jaar geplande WK in Helsinki, de EK U23 en de EK U20, verdeeld in A- en B-selectie en de Jong Oranje Selectie. De 4 x 100 m mannen en vrouwen maakten deel uit van de A-selectie. Jacqueline Poelman, 31 jaar oud inmiddels, was nog steeds supergemotiveerd. In Atletiek Magazine nr. 3 vertelde zij aan Wouter Schelvis, dat haar doelstelling nog exact hetzelfde was als veertien jaar geleden. "Ik wil zo hard mogelijk lopen. Persoonlijk ben ik nog altijd op jacht naar het Nederlands record van Els Vader (22,80 – PW). [[..]] Minstens zo aantrekkelijk is het om op jacht te gaan met de andere meiden naar de toptijd van 4x100 meter uit 1968. Het zijn prachtige doelen waardoor in mijn leven de atletiek nog altijd op de eerste plaats komt."



Jacqueline Poelman in 2005. (foto: Peter van der Ham; bron: Atletiek Magazine nr. 3/2005)

DQ in Helsinki

Kortom, Poelman liet zich niet ontmoedigen door het echec van Athene en dat deden de andere leden van het vrouwenteam evenmin. Na een indoorseizoen waarin Van Assendelft en Poelman de nationale indoortitels zusterlijk hadden gedeeld, met Van Assendelft goud

op de 60 en Poelman idem dito op de 200 m, waarna de laatste op die afstand ook nog eens een prima bronzen plak had veroverd op het EK indoor, werd dus de eerste de beste gelegenheid, de Gouden Spike op 11 juni, aangegrepen om op de 4 x 100 m een tijd neer te zetten die geen twijfel toeliet: 44,00 s, gelopen in de formatie Pascal van Assendelft, Jacqueline Poelman, Annemarie Kramer en Judith Baarssen. De 26-jarige, uit Twente afkomstige Baarssen had daarbij het gat opgevuld dat was ontstaan door het uitvallen van Joan van den Akker, die hinder was blijven ondervinden van de voetblessure die zich in Athene al had aangediend en die in 2006 eerst tot een operatie en in 2007 ten slotte het einde van haar atletiekloopbaan zou inluiden. Een week na Leiden werd door hetzelfde viertal tijdens de Europa Cup voor landenteams in Leiria 44,39 op de klokken gezet, ruim een maand later in het Belgische Heusden gevolgd door 44,63. Dat had best wel sneller gemogen,

maar de wetenschap dat dit bevroren viertal deelname aan de WK in Helsinki in augustus al ruimschoots op zak had, zal wel hebben meegespeeld bij deze wat mindere tijden.

En toch, hoe zeker ze ook waren van deelname, op het ‘moment suprême’ in Helsinki ging het met onze estafettevrouwen toch weer mis. Weliswaar haalden ze in hun serie deze keer de eindstreep wel en er had zeker een finish rond de derde plaats in een fatsoenlijke eindtijd ingezeten, als de laatste wissel tussen Kramer en Baarssen niet buiten het wisselvak had plaatsgevonden. DQ dus. “Dat was mijn schuld”, aldus Annemarie Kramer op 12 augustus in De Telegraaf, nog voordat de vraag was gesteld. Zij was ditmaal de storende factor, voordat zij het stokje aan Judith Baarssen kon overgeven. Die moest vol in de ankers om überhaupt nog iets in handen te krijgen. Het was echter tevergeefs en bleek dus een lege dop.

Jonge aanwas ver te zoeken

Je moest wel een geboren optimist zijn om na die opeenvolgende missers de moed erin te houden. Mieke Sterk, een van de houdsters van het estafetterecord uit 1968, die van haar hart toch al nooit een moordkuil had gemaakt, zei er in Atletiek Magazine nr. 1 van 2006 tegenover Andra Laarhuis op de vraag, wat ze ervan vond dat hun record uit 1968 nog steeds overeind



Annemarie Kramer tijdens de Gouden Spike in 2005. (foto: Annemarie Kramer; bron: Wikipedia)



Mieke Sterk. (foto: ANP; bron: Atletiek Magazine nr. 1/2006)

stond, in elk geval het volgende over: “Het is eigenlijk belachelijk. In Seoel had het al verbeterd moeten worden toen onder andere Nellie Cooman en Els Vader liepen. En het huidige team, dat op de Spelen van Athene liep en vorig jaar in Helsinki, krijgt alle faciliteiten op basis van geen prestaties. Dat vind ik in geen verhouding staan tot andere atleten. Het is moeilijk, want voor een estafetteploeg moet je individuele atleten laten samenwerken. Dat kost tijd, maar op zich moet dat met die langdurige trainingskampen wel lukken. Je moet elkaar kunnen vertrouwen. Onze toenmalige trainer Wil Westphal lukte het ook. Bovendien was hij niet eens aanwezig tijdens onze wedstrijd vanwege een ruzie met een technisch gedelegeerde.”

Mieke Sterk had daar natuurlijk wel een punt, temeer omdat er van jonge aanwas op de sprint bij de vrouwen geen sprake was. Van de atletes die in 2006 de kar op de 4 x 100 m trokken, was Rosina Hodde met haar 23 jaar de jongste. Pascal van Assendelft was 26, Judith Baarssen 27, Mami Awuah Asante 30, Annemarie Kramer 31 en Jacqueline Poelman 32. Hiervan viel Kramer af; die kreeg opnieuw last van haar vroegere rugblessure. Poelman was nog steeds veruit de beste Nederlandse sprintster op de 100 m, met Van Assendelft en Awuah Asante als goede tweede en derde, maar sneller dan in voorgaande jaren, werd niemand meer. Bovendien ontwikkelden Judith Baarssen en Rogina Hodde zich verder op respectievelijk de 400 m vlak en de 100 m horden.

Maar goed, het was nu eenmaal niet anders. Ditmaal werd op 5 juni 2006 tijdens het Internationales Pfingstsportfest in het Duitse Rehlingen een start gemaakt met de 4 x 100 m vrouwen estafetteploeg. Awuah Asante, Poelman, Van Assendelft en Hodde werden er tweede in 44,58 achter Duitsland I, dat er 43,76 over deed. Dat moest dus een stuk sneller. Vijf dagen later volgde bij de Gouden Spike in Leiden een nieuwe poging. Hetzelfde



Jacqueline Poelman nam eind 2006 afscheid van de atletiek.

(foto: Peter Oey; bron: Wikipedia)

viertal kwam ditmaal tot 44,69. Dat was niet sneller, maar langzamer dan in Rehlingen! Wilde Nederland überhaupt kans maken op deelname aan de EK in Göteborg later die zomer, dan moest er toch echt substantieel sneller worden gelopen. Een week later kregen onze estafettevrouwen een derde kans tijdens de Europa Cup voor landenteams in het Griekse Thessaloniki. Baarssen, Poelman, Awuah Asante en Hodde waren nu inderdaad sneller, maar slechts minimaal, want in 44,56 werd het Nederlandse viertal derde. Het bleek de snelste tijd die er dit jaar inzat. Geen EK dus voor onze estafettevrouwen; slechts

Jacqueline Poelman nam er op individuele basis aan deel. Op de 200 m kwam zij in Göteborg niet verder dan de halve finale. Toen was kennelijk alle hoop op betere prestaties, die haar een jaar eerder nog zo had gemotiveerd, vervlogen. Enkele weken na

dat EK, tijdens de Arena Games in Hilversum, maakte Poelman bekend dat ze er met onmiddellijke ingang een punt achter zette. Waarmee we een atlete kwijtraakten die van 1992 tot 2006 haar stempel had gedrukt op de sprint in Nederland, met onder meer 30 nationale titels als resultaat.

Overgangsfase

Was het vertrek van Poelman voor de overige bij de estafette betrokken sprintsters aanleiding om er ook de brui aan te geven? Feit is in elk geval dat vanaf 2007 hun rol in estafetteverband nagenoeg was uitgespeeld. Ook al was er van enige opvolging nog geen sprake. Er waren slechts wat lichtpuntjes op het individuele vlak. De 22-jarige Spaarndamse Suomi-atlete Femke van der Meij, die vanaf 2005 was begonnen zich te manifesteren op de 100 m horden, diende zich op de nationale ranglijst met 11,87 s nu ook op de 100 m aan als een van de snelsten van ons land. Zij werd daarin overigens voorbijgestreefd door de 15-jarige Jamile Samuel, die – C-meisje nog maar – bezig was zich te ontpoppen tot een hele snelle sprintster. Met 11,80 nestelde die zich achter Pascal van Assendelft brutaal als tweede tussen alle seniorenatletes op de nationale ranglijst. Op het NK dat jaar werd Van der Meij tweede achter Van Assendelft op de 100 m, terwijl Samuel hetzelfde flikte op de 200 m! Sommigen gaven de Amsterdamse Phanos-atlete zelfs al het predicaat mee van ‘de nieuwe Fanny Blankers-Koen’!

Op estafettegebied had het echter nog geen effect. Tekenend is dat op de 4 x 100 m een juniorteam dat jaar de snelste tijd liep. Tijdens de EK U20 in Hengelo kwamen Kadene Vassell, Annemiek Strijker, Shimada Bajon en Nicky van Leuven tot een tijd van 45,98. Dat liepen ze overigens in hun serie, want volgens inmiddels goed ingeburgerd estafettegebruik werd er in de finale weer eens een DQ gescoord!



Pascal van Assendelft tijdens haar laatste estafetteoptreden bij de Europa Cup voor landenteams in Vaasa in 2007. Eind dat jaar stopte ook zij met atletiek (foto: Erik van Leeuwen; bron: Wikipedia)

2008: Nieuwe generatie

En ineens – zo leek het althans – gebeurde, waar wij jarenlang op hadden zitten wachten: er ontstond aanwas van nieuw, jong sprinttalent. Het leek wel of de uitdagende prestaties van Jamile Samuel in 2007 een blik jonge talenten had opengetrokken! Kijken wij bijvoorbeeld naar de sprintresultaten van half februari op de NK indoor van 2008 in Gent, waar op één dag zowel de senioren als de B-junioren in actie kwamen en zetten we daarbij de 60 m van de vrouwen en de B-meisjes naast elkaar, dan zien we het volgende:

Vrouwen 60 m:

Meisjes B:

-
- | | |
|-----------------------|------|
| 1. Femke van der Meij | 7,51 |
| 2. Esmeralda Adriaans | 7,62 |
| 3. Esther Akihary | 7,68 |

- | | |
|----------------------|------|
| 1. Jamile Samuel | 7,52 |
| 2. Dafne Schippers | 7,60 |
| 3. Loreanne Kuhurima | 7,61 |



Een trotse Jamile Samuel met in haar hand één van de op de NK indoor '08 in Gent veroverde gouden medailles. (foto: Piet Wijker)

Met andere woorden: die drie teenagers waren bij de vrouwen, hadden ze daar meegedaan, twee, drie en vier geworden! En van deze zes was Femke van der Meij met haar 22 jaar dus de oudste! Begrijpelijk dat Jamile Samuel mij na afloop vol trots één van haar twee gouden medailles liet zien. Zie bijgaande foto. Twee? Ja, want ze won daar ook nog de 60 m horden en opnieuw vóór Dafne Schippers!

Het baanseizoen dat volgde zou je, voor wat betreft de sprintestafette bij de vrouwen, het seizoen van de hoop kunnen noemen. De Atletiekunie wilde wel een poging wagen om een team met die jonge talenten aan de start te

krijgen van de WK U20. Dat was in de vaderlandse atletiekhistorie namelijk nog maar één keer eerder voorgekomen, in 1988, en dat had toen een kansloze laatste plaats in de serie opgeleverd. Half juni, tijdens de Gouden Spike in Leiden, waar Samuel zich met 11,75 op de 100 m individueel al kwalificeerde voor die WK U20, liep vervolgens een meisjesteam, bestaande uit Kadene Vassell, Loreanne Kuhurima, Janice Babel en Jamile Samuel – op Babel na allemaal lid van AV Phanos! – op de 4 x 100 m naar een tijd van 45,44. Dat was maar 0,05 sec. verwijderd van het nationale juniorenrecord van 45,39 uit 1989! De Atletiekunie liet een week later tijdens de Europa Cup voor landenteams in Leiria prompt niet alleen een seniorteam, maar ook datzelfde meisjesviertal aantreden. Nadat eerst twee van die vier snelle junioren, Kuhurima en Samuel, samen met Femke van der Meij en Esther Akihary bij de senioren in 44,77 waren rondgesneld, mocht het viertal meisjes van de Gouden Spike het de dag erna nog eens proberen. Die maakten vervolgens gehakt van dat oude juniorenrecord door 44,90 op de klokken te zetten. Voor het eerst hadden vier meisjes dus de 45 seconden grens doorbroken! Het waren gelijk de twee beste nationale estafettetijden van 2008, want op de WK U20 in Bydgoszcz kwam ons Gouden Spike viertal tot 45,21, altijd nog onder dat vorige record, maar in Bydgoszcz kwamen ze niet verder dan een zesde plaats in de serie. Goed, alle begin is moeilijk zullen we maar zeggen, maar in elk geval was er weer sprake van perspectief. Al waren er ook sceptici, zoals Mieke Sterk (zij weer) eind 2008, tijdens een reünie ter gelegenheid van het 40-jarig bestaan van het inmiddels legendarische Mexico-record: “Ik zie het jonge grut onze prestatie nog niet zo snel verbeteren. Het kan nog wel tien jaar duren”. (bron: ‘De ontdekking van Dafne’ door Kees Sluys).

Welke vereniging in 2008 de snelste jaartijd op de 4 x 100 m voor clubteams liet optekenen? U mag drie keer raden. AV Phanos natuurlijk! Een week voor de Gouden Spike, tijdens competitiewedstrijden in Lisse, waren Kadene Vassell, Loreanne Kuhurima, Nicky van Leuveren en Jamile Samuel namelijk al tot 45,25 gekomen, een dik nationaal estafetterecord voor clubteams dat tot 1 januari 2022, de datum waarop de Atletiekunie deze records uit de nationale recordoverzichten schrapte, overeind is gebleven! Een bolwerk van sprinttalent kortom, dat AV Phanos.

Voor deelname aan de Spelen in Peking was dit allemaal natuurlijk nog veel te pril. Het was beter om het vizier nu al op de Spelen van 2012 te richten.

2012: Londen

Het jaar 2009 begon op sprintgebied bij de vrouwen in elk geval spectaculair. Allereerst natuurlijk, omdat de indoorkampioenschappen voor het eerst plaatsvonden in het gloednieuwe Apeldoornse Omniversum. Maar de sprintprestaties logen er ook niet om. Ik zet hier opnieuw de resultaten van de vrouwen en de B-meisjes naast elkaar, ook al werden die ditmaal op verschillende dagen gerealiseerd, die van de B-meisjes tijdens de NJK indoor op 7/8 febr. en die van de vrouwen tijdens de NK indoor op 14/15 febr.:

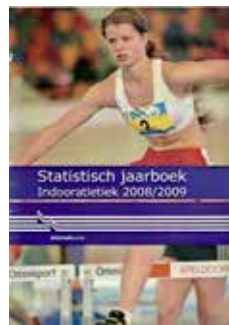
Vrouwen 60 m:

1. Jamile Samuel	7,46
2. Femke van der Meij	7,52
3. Esther Akihary	7,64

Meisjes B:

1. Dafne Schippers	7,42
2. Jamile Samuel	7,43
3. Berthe Makizodila	7,64

Die 7,42 van Dafne Schippers was een verbetering van het nationale juniorenrecord van Jacqueline Poelman uit 1992, terwijl Jamile Samuel dat record evenaarde! Helaas kon het niet worden erkend, omdat de baan in het Omniversum nog geen certificaat van goedkeuring had ontvangen! Een week later veroverde Jamile Samuel haar eerste titel bij de senioren, terwijl Dafne Schippers weer een week later de meerkamptitel bij de B-meisjes veroverde. Zij prijkte daarom op de cover van het Statistisch jaarboek van dat indoorseizoen. Zie de foto. Was er nu nog iemand die twijfelde aan het talent van beide 16-jarigen?



Overname van de wacht

Dat dit tweetal zich intussen, zo jong als zij waren, bij de beste sprintsters van ons land hadden gevoegd, stond nu wel vast. Alleen had het nog maar een beperkt effect op de sprintestafette. Schippers richtte zich tijdens het baanseizoen vooral op de meerkamp. Begin juni veroverde zij eerst de nationale titel op de zevenkamp bij de A-meisjes om, na later die maand op de NK junioren bij de B-meisjes de 100 m, de 100 m horden en het

verspringen te hebben gewonnen, eind juli tijdens de EK U20 op de zevenkamp vierde te worden tussen vrijwel uitsluitend een tot twee jaar oudere rivaal.

Jamile Samuel kampte na het indoorseizoen aanvankelijk met een voetblessure, die haar tot eind juni aan de kant hield. Op de NK junioren deed zij een poging op de 100 m, maar moest die voortijdig afbreken. Een maand later op de EK U20 was ze echter wel voldoende hersteld. Na eerst op de 100 m de halve finale te hebben gehaald, liep ze daar als laatste loopster op de 4 x 100 m, samen met haar twee jaar oudere teammaatjes Judith Bosker, Yaël van Pelt en Anouk Hagen, naar de derde plaats in 45,88. Het was voor het eerst dat ons land op dit toernooi met een estafetteploeg een medaille veroverde. De snelste tijd van het jaar was het echter niet. Die was een week eerder op de EK voor neo-senioren gelopen door Kadene Vassell, Esther Akihary, Nikki van Leeuwen en Tamara Klomp. Die hadden daar 45,61 voor zich laten kloppen. Qua tijden stelde het allemaal nog niet zoveel voor, maar het belangrijkste was dat al die talenten ervaring opdeden op internationale toernooien. Daarbij was die bronzen plak gewoon een mooie stimulans.

Ten slotte was op de NK voor senioren de overname van de wacht op de sprint door de jeugd compleet: op de 100 m 1. Jamile Samuel (17) en 2. Kadene Vassell (20) en op de 200 m 1. Kadene Vassell en 2. Eva Lubbers (17). We hadden nu dus eindelijk de jeugd. Maar hadden we daarmee ook de toekomst?

Sprint in de lift, evenals de estafette



Jamile Samuel samen met Giovanni Codrington tijdens een training op Papendal in 2010. (foto: Erik van Leeuwen; bron: St>rt)

De prestaties die met name onze twee topjunioren in 2010 lieten zien zorgden ervoor, dat wij met andere ogen naar de sprint bij de vrouwen begonnen te kijken. Van het koesteren van de schaarse goede momenten, gevolgd door het stilstaan bij de gelegenheden waarop het weer eens misging, volgden we nu met toenemend onzag de verrichtingen van Jamile Samuel en Dafne Schippers en namen we de, overigens schaarse, momenten dat er niet helemaal uitkwam wat was gehoopt, voor lief. Dat hoorde immers bij het leerproces dat beide toppertjes doormaakten, toch?

Het voert te ver om uitgebreid stil te staan bij wat die twee in 2010 allemaal voor elkaar

boksten – het gaat hier tenslotte om de sprintestafette –, dus nu eerst een beknopte opsomming van hun belangrijkste individuele successen:

Op de NK indoor begin februari veroverden **Schippers** en **Samuel** goud en zilver op 60 m in 7,43 om 7,49. Twee weken later volgde op de NK indoor voor junioren op dezelfde afstand een nek-aan-nek race, die ditmaal nipt door **Samuel** werd gewonnen. Beiden liepen nu 7,37, een forse verbetering van het nationale juniorenrecord dat Samuel eind

januari in Apeldoorn al op 7,41 had gesteld. Op de NK voor junioren in Zwolle van 29 juni t/m 1 juli ging het op de 100 m opnieuw tussen **Samuel** en **Schippers** en weer won **Samuel**, in 11,44, een evenaring van het juniorenrecord van Poelman uit 1992. **Schippers** klokte 11,63 als eindtijd. **Samuel** won vervolgens ook de 200 m in 23,58.

De NK voor senioren moesten beiden overslaan, want die stonden gepland op 17 en 18 juli, terwijl daags daarna, op 19 juli in Moncton, Canada, de WK U20 begonnen! Daar werd **Schippers** vervolgens wereldkampioene op de zevenkamp met een recordaantal van 5967 punten en veroverde **Samuel** zowel op de 100 als de 200 m het brons. Op de laatste afstand had zij eerder al in de halve finale het nationale juniorenrecord van 23,28 van Poelman uit 1992 bijgesteld naar 23,21.

De opkomst van al die jonge sprinttalenten zou nu toch ook tot betere resultaten op de 4 x 100 m estafette voor vrouwen moeten leiden? De Atletiekunie zette daar in elk geval op in, teineinde zowel op de WK U20 als de EK voor senioren een team aan de start te krijgen. Op 15 mei al, bij de Ter Specke Bokaal, kwamen op de 4 x 100 m twee estafetteteams tegen elkaar uit. De junioren: Janice Babel, Loreanne Kuhurima, Eva Lubbers en Jamile Samuel wonnen in 45,14; de senioren: Femke van der Meij, Esther Akihary, Eugenie Kool en Anouk Hagen volgden in 45,72. Er liep zelfs nog een C-meisjesteam mee ook, onder wie ene Marije van Hunenstijn! Goed, het begin was er, maar het moest natuurlijk sneller. Dat gebeurde. Drie weken later liet een gemengde ploeg, bestaande uit Akihary, Kuhurima, Hagen en Samuel, in Oordegem 44,58 voor zich klokken, waarna op 19 juni tijdens de Europa Cup voor landenteams in Boedapest ditzelfde viertal de winst pakte in 44,45. Om er terug in eigen land bij de Mondo Keien Meeting in Uden begin juli ten slotte 44,27 van te maken.

Gezien de vertoonde progressie durfde de Atletiekunie de gok nu wel te wagen en zond een team uit naar de WK U20 in Moncton. En het werkte! Want nadat Janice Babel, Loreanne Kuhurima, Eva Lubbers en Jamile Samuel in hun serie het nationale juniorenrecord van 44,90 uit 2008 al hadden teruggebracht tot 44,70 en zich hiermee voor de finale hadden geplaatst, veegde ons viertal, nu met de nieuwbakken meerkampwinnares Dafne Schippers op de plaats van Janice Babel, in die finale dat record compleet van tafel door er 44,09 van te maken en het brons te veroveren. Goud en brons voor Schippers, goud en driemaal brons voor Samuel! Tjonge, zo'n succesvol WK U20 hadden we nog nooit meegemaakt en de 4 x 100 m estafette had daar een rol in gespeeld!

De laatste 44-er op de estafette dat jaar werd een week na Moncton in Barcelona gelopen, op de EK. Van der Meij, Kuhurima, Hagen en Samuel kwamen daar tot 44,70 en strandden ermee in de series. Op Europees senioreniveau moest er toch echt binnen de 44 seconden worden gelopen, wilde je verder komen. Al met al werd er intussen stiekem gedroomd van een estafetteploeg bij de vrouwen op de Olympische Spelen in 2012 in Londen. Of die droom uitkwam? Daarover de volgende keer.

(wordt vervolgd)

Piet Wijker

Nieuws van de Stichting Atletiek Erfgoed

Vragen

- Kunnen wij foto's leveren van Cees Koppelaar voor een I.M. – boekje? Ja, dat konden we.
Jeroen Bronwasser wilde graag een link hebben van de film van het Nederlands Kampioenschap dat in 1983 in Vught bij zijn eigen vereniging gehouden werd en waar hij deelnam aan het verspringen. (7,61 m, 2^e na Frans Maas.) Ook dat lukte, maar zijn eigen vereniging heeft die ook!
- Hebben wij beelden van Alfons Frankeville? Geen bewegende, maar wel foto's.
- Zijn er van trainer en masteratleet Frits van Buren gegevens over zijn wedstrijdprestaties?
- En weer een vraag van Piet Wijker: hij vroeg bevestiging of zijn ernstige vermoeden dat op Wikipedia in een externe link bij een foto de naam Tollien Schuurman onterecht geplaatst was. Natuurlijk had hij weer gelijk: het bleek Cor Aalten te zijn!
- Kees Justus Vogel: zijn er uitslagen van mijn deelname aan NKI 1975? Gron. 50 m 6.1, serie 6.4?



Het 'project' Foekje Dillema



Foekje Dillema op de muur van de Meekana State in Kollum. *(foto Gouwenaar; bron: Wikipedia)*

Op 17 juli 2024, dus al bijna een jaar geleden, kwam de eerste vraag van Theatergezelschap Tryater uit Friesland bij ons binnen. Of we informatie konden geven van het leven van Foekje Dillema in de K.N.A.U.? Men wilde daar een voorstelling over maken en dat goed onderbouwd doen met de juiste feiten. Frank Koomen en ondergetekende namen dit op zich en bij vlagen was het best een intensief gebeuren! Voor een zo breed mogelijk beeld vroeg men ook informatie aan mensen die zich met seksediversiteit bezighouden.

Op 8 mei j.l. zijn wij (weer) in Friesland geweest. Dit keer om de voorstelling te zien en tegelijkertijd vooraf en na afloop informatie te verschaffen aan toeschouwers die belangstelling hadden voor de rol van de Atletiekunie toen. Plus, hoe geholpen door het beleid van World Athletics, de Atletiekunie daar nu mee omgaat. (Voor TOPatletiek, niet voor BREEDTESporters.)

Ondanks wat we door de vele contacten vooraf al wisten, is het voor ons een verrassende voorstelling geworden, waarin de acteurs heel

creatief en met humor speelden. Ook bleken ze over een prima conditie te beschikken, want ze hebben heel vaak serieus - op een goed in de tekst passende manier - hard gelopen. We hebben met heel veel genoegen naar een mooie voorstelling gekeken, die de toeschouwers ook nog eens naar huis stuurde met het besef dat er veel variatie bestaat tussen wat we 100 % man en 100 % vrouw noemen.

De informatieronde vooraf werd vooral een gezamenlijk gesprek van vertegenwoordigers van Sportbedrijf Drachten (over inclusiviteit), de Stichting NNID (een expertisecentrum seksediversiteit) en wij. Een beetje jammer vonden we dat het behartigen van de eigen belangen en het uitdragen van de eigen visie nadrukkelijker aan bod kwamen dan met een open oor naar elkaar luisteren. NNID houdt zich sterk met het *sociale* concept ‘mens’ bezig, vindt *biologische* testen, die wij gebruiken, op zijn best discutabel. Ieder mens heeft zowel een biologisch geslacht als een gender (een sociaal geconstrueerde identiteit voor wat betreft normen, gedragingen, rollen en relaties). De vraag is in welke situatie ‘man’ of ‘vrouw’ moet worden opgevat als biologische categorie of als gendraanduiding. We gaan er nog altijd heel vaak van uit dat beide overeenkomen. En dat terwijl volgens schattingen één op de negentig mensen al dan niet bewust (!) met een meer of minder geringe vorm van intersekse te maken hebben. We doen van alles met het biologische lichaam: kiezen trekken, detoxen, kunstheupen plaatsen, organen van anderen overnemen, ivf, stamceltherapie, enzovoort.

Dat is allemaal geaccepteerd, we zien nu een lichaam als iets waaraan je kunt en mag knutselen. In ons voordeel, of ter verfraaiing. Maar kan een lichaam dat van nature ‘anders’ is dan wat mensen verwachten, ‘dus’ niet goed zijn?

Doet gender ertoe? Jawel! Toch zijn bijvoorbeeld Intersekse en Transgender veelal beladen begrippen. Het gemak waarmee Trump met name transgender personen heeft uitgewist, zijn pleidooi voor de door hem genoemde “biologische realiteit”, zou iedereen te denken moeten geven. Heeft het straks gevolgen voor deelname aan de komende Olympische Spelen?

Toneelgezelschap TRYATER heeft heel correct en respectvol naar de Atletiekunie gebruik gemaakt van de door ons overgedragen informatie die we uit eigen bronnen konden putten. Maar ook dank aan Paul van Gool (voor info over het verleden van Foekje) en Sylvia Barlag (voor de huidige en mogelijk toekomstige ontwikkelingen op dit terrein, onder regie van World Athletics) die ons heel nuttig hebben geholpen!

Heel fijn is ook dat er van een van de voorstellingen opnames zijn gemaakt en dat wij daar voor ons archief een link van hebben gehad. Natuurlijk niet voor openbare voorstellingen, maar we zijn er wel heel blij mee!

Hugo Tijsmans

VOOR HET VOETLICHT

Henk Mentink: de spagaat tussen winter- en zomeratletiek

Henk Mentink: “Mijn hele leven is zo’n beetje hardlopen geweest. En ik vind het nog steeds hartstikke leuk. Ik loop elke ochtend nog 4 of 5 kilometer, al lijkt het nergens meer op. Maar dat ik zo flexibel was dat ik ook op een andere manier sport kon bedrijven, daar ben ik het meest trots op.” *foto Piet Wijker*



Infobox

Naam: Henrikus Gerhardus Jozef (Henk) Mentink

Geboren: 5 maart 1952 te Apeldoorn

Discipline: middellange + lange afstand

Titels: Ned. kamp.
Sen. Outdoor: 25 km 1983

Medailles: NK Sen. Indoor: brons (3000 m 1981)
NK Sen. Outdoor: brons (10.000 m 1981; 25 km 1985; marathon 1985)

Deelnemer WK Cross: 1977, 1978, 1979, 1980, 1981, 1983

Interlands: 10

PR's: Baan: 3000 m 8.11,2, 5000 m 13.51,2, 10.000 m 28.57,2
Weg: 5 km 13.51, 20 km 1:00.51, 25 km 1:17.02, marathon 2:16.42

Bijzonderheden: Bondscoach wegatletiek + masters
Initiatiefnemer Loopgroep Zeewolde

In de atletieksport heeft de winter altijd in het teken gestaan van de zomer. Heel anders dan bijvoorbeeld in de voetbalsport, waar de competitie in het najaar van start gaat en voortduurt tot in het volgende voorjaar. Juist dan moet er gepresteerd worden. Of neem de schaatssport. Precies contra met hoe wij het in de atletiek doen. Mijn eigen geheugen gaat wat dat betreft terug tot de jaren '60. Vanaf eind september zat je jaarlijks vast aan een fikse duin- cq strandtraining op zondag ter verhoging van de algehele conditie, met in de week een zaaltraining (kunnen er ook twee geweest zijn), die veel weghadden van de gymnastieklessen op de middelbare school. Later, toen er indooraccommodaties ontstonden, kwamen er meer mogelijkheden om, naast het duurloopwerk, ook aan sprinttraining te doen, of de techniek voor de technische onderdelen bij te schaven. Natuurlijk had je in de winterperiode ook NK's, zoals de NK veldlopen en later de NK's indoor. Maar toch, de winterperiode stond vooral in dienst van het baanseizoen, dat zich uitstrekte van april tot september. Of, zoals in de vorige Vriendenband Tineke Godschalk-Kluft de filosofie van haar vader, die ook haar trainer was, verwoordde: "In de winter doe je de veldloop. Dat is dan gelijk je conditietraining."

Overigens dacht niet iedereen zo. De Oekraïense atleet Serhij Lebid bijvoorbeeld behaalde een kwart eeuw geleden enkele goede resultaten op EK's en nam tweemaal deel aan de Olympische Spelen. Hij werd echter vooral bekend, doordat hij tussen 1998 en 2010 maar liefst negenmaal Europees kampioen veldlopen werd. In ons land was het Tonnie Dirks die in de jaren '80 en '90 met name als veldloper furore maakte. Hij mocht dan bij elkaar vijf nationale titels op de 5000 en 10.000 m hebben veroverd, wij herinneren ons hem toch vooral als veldloper bij uitstek. Van de vijftien (!) keer dat hij aan de start stond van de NK veldlopen, won hij er zeven, met daarnaast diverse overwinningen in andere bekende veldlopen, zoals vijfmaal de Warandeloop.

Hardlopend van school naar huis

Die keuze tussen winter- en zomeratletiek speelde nog lang niet toen Henk Mentink zich begin jaren '60 aanmeldde bij de Deventer omnivereniging Helios. "Mijn zus was daar lid van. Die heeft mij toen een keer meegenomen. Ik was negen jaar en ik ben daarna altijd bij atletiek gebleven. Later werd Helios Coubertin. Dat was, naast Daventria, een vrij succesvolle vereniging. Coubertin was katholiek", legt hij uit. "Daar deed ik van alles, hoogspringen, verspringen, enzovoort. Uiteindelijk ga je de dingen doen waar je het beste in bent." Dat was in Henks geval het hardlopen, waarin hij zich al spelend had ontwikkeld. "Voordat ik lid ben geworden van Helios liep ik al hard. Ik woonde aan deze kant (de linker oever -PW) van de IJssel, in De Worp, maar ik zat op school in de stad. Dan moest je dus over de brug lopen. En mijn vader werkte onderaan de brug. Dus zodra ik om twaalf uur vrij was, ging ik keihard naar huis lopen, zodat ik eerder thuis was als mijn vader. Die was met de fiets. Daar heb ik dat hardlopen vandaan."

Naast de atletiek speelde Henk Mentink eerst ook nog voetbal. "Ja, daar viel ik ook al gauw in op. Ik voetbalde met Bert van Marwijk, de latere bondscoach van het Nederlands elftal. Die woonde bij mij in de wijk. Ik kon hardlopen, maar hij was veel

sneller. Dat was bij het speeltuinfital in Deventer in een zomeravondcompetitie. Ik was daar rechtsbuiten en schoot ze voor en hij schopte ze d'r in. Ze kwamen iedere keer bij ons langs de deur om te vragen: ah, kom je niet bij die en die club spelen? Om te voetballen dus, hè. Maar ik had me al op het hardlopen gestort." Bij de C-junioren begon het voor Henk Mentink leuk te worden. "Als jongens-C mocht je 1000 meter lopen. Mijn zus, die ook aan atletiek deed, was dame en die mocht ook 1000 meter. Dan gingen we de tijden vergelijken." Van de twee was Henk de snelste, zo jong als-ie was. Bij de jaarlijkse meerkamp van de club ter afsluiting van het baanseizoen was hij er ook steevast bij. "Het laatste nummer, de 1000 meter, was natuurlijk mijn beste. Waar de rest er al helemaal klaar mee was." Ook het crossen 's winters lag hem wel. "Ja, ik vond het training technisch gezien een heel goed middel. Enne..., ik kon eigenlijk aardig vooruit komen, ook in de blubber." Dit als tegenhanger van Tineke Godschalk-Kluft, die in de vorige Vriendenband had verteld daar een uitgesproken hekel aan te hebben gehad.

Trainen met Gerard Nijboer

Rond zijn 20^e werd Henk Mentink lid van Daventria. "Daar hadden ze heel veel goede, plaatselijke atleten. Gerard Nijboer, die werkte toen in Deventer als verpleegkundige. Op een keer, bij een carnavalsfeest van de verpleegsters – want ik kende daar iemand – kwam Gerard naar mij toe. Toen zegt-ie: *mag ik een keer met jullie meetrainen?* Want hij wist dat ik ook hardliep. Ik denk dat hij toen een jaar of 16, 17 was en dat-ie net in de training zat in Deventer. Dus ik zeg: *nou, kom maar een keer op een woensdagavond.* Dat deed-ie en toen mochten we niet op de baan trainen, want die was in onderhoud. Toen moesten we een rondje in het bos. En toen..., ja dan gaan er allerlei mensen opstaan, zo van: *d'r komt een nieuwe.* Ik was er zelf die avond niet en toen is-ie er door iedereen uitgelopen. Er waren er die liepen zich helemaal over de kop. Want die dachten: *die nieuwelings, daar laten we ons niet door verschalken.* Toen is Gerard een maand niet geweest. En daarna zegt-ie van: we gaan nog een keer dat rondje doen. En toen liep hij iedereen d'r uit. Ja, en zo is het begonnen." Henk Mentink doelt hier op het feit dat hij sindsdien in de trainingen jarenlang met Nijboer is opgetrokken. "Ik heb zijn hele carrière, tot eigenlijk aan de EK in '82 aan toe, naast Gerard gelopen." Zelf bleef Mentink daarbij enigszins op de achtergrond. "Omdat ik wist dat hij beter was. Een stuk beter dan iedereen. Hij liep niet voor niks 2:09." Dat was dat iconische Nederlandse record op de marathon van 2:09.01 dat Nijboer in 1980 liep, het jaar van de Olympische Spelen in Moskou. Henk: "Dat was toch het mooiste moment ooit? Of niet?"

Mentink bleek een ideale sparringpartner voor Nijboer, iemand die hem over zijn twijfels heen hielp en hem stimuleerde. "Hij was er in feite ook geen figuur voor om in de publiciteit te staan. Daar had-ie last van, hè", legt Henk uit. "Toen hij in 1980 die limiet liep, moest hij naar de Olympische Spelen. Maar hij had last van zijn maag. En ik zou stoppen met hardlopen. Ik had altijd op het GAK in Apeldoorn gewerkt, maar ik was toen in de verpleging gaan werken, in Ermelo, in de zwakzinnigenzorg. Ik was daar net

een paar weken aan het werk, toen belde hij me op van: *ja, ik heb er last van... en ik moet duurlopen doen. Ik moet naar Moskou, maar ik weet niet, of ik dat ga redden.* En toen heb ik hem eigenlijk helemaal begeleid met de lange duurlopen.” Dat Nijboer ten slotte als enige Nederlander in Moskou een medaille won, de zilveren op de marathon nog wel, behoeft hier vast geen nadere uitleg. Henk: “Was dat niet fantastisch?”

Deelname aan WK Cross

Door zich zo over Nijboer te ontfemen, werd Mentink zelf op jonge leeftijd al geconfronteerd met zijn eigen beperkingen. Dat leerde hem relativeren. Want natuurlijk had hij ook zijn eigen idealen. Henk: “Ik had wel het idee dat ik een limiet op de 5000 m kon halen voor het EK. Dat was 13.45. Ik liep de eerste wedstrijd van het seizoen 13.52 en ik kwam van 14.14. Maar er waren er nog drie die iets sneller liepen, 13.50, geloof ik. Toen raakte ik geblesseerd door het trainen op sintels en wedstrijden op tartan. Dus ik heb hem nooit kunnen halen, die limiet.”



Henk Mentink in actie tijdens de NK Cross van 1980 in Hulst. Hij finishte er als vijfde. (foto: Theo van de Rakt; bron: Atletiekerfgoed)

Bovenaan zijn verlanglijstje stond echter de WK Cross. “Vroeger dacht ik: één keer meedoen aan de WK Cross, dat lijkt mij hartstikke mooi, afgezien van de prestatie. Gewoon d’r bij zijn.” Het werden er maar liefst zes. Zijn beste klassering was die van de editie in Glasgow in 1978, die race in de blubber waar de vorige keer Tineke Godschalk-Kluft over vertelde. Eindigde zij er als eerste van de Nederlandse deelnemers, Mentink deed hetzelfde bij de mannen; hij finishte als 74^e. “Crossen op zich, daar kon ik eigenlijk aardig in vooruitkomen, ook in de blubber. Ik vond het training technisch gezien een heel goed middel.” Om voor een WK Cross geselecteerd te worden, moest je op de NK Cross wel vooraan zitten. Henk: “Alleen hadden wij zo’n schema dat we daar dus net niet goed mochten zijn. Want met de NK Baan was ik eigenlijk op mijn best. Daar was je hele seizoen op gebaseerd. Mijn trainer, Arend Karenbeld, zei altijd: *je houdt je niet goed aan het schema.* Want ik deed voor de NK Cross altijd nog wat extra snelheidstraining, anders gingen Klaas Lok en zo er weer vandoor, hè. Ik dacht van: ja, dan kom ik

helemaal niet meer in die WK Cross. Je mocht niet presteren op dat NK! Je trainingsschema was zo: je deed ‘s-winters die crosstraining, zodat je ‘s-zomers op de NK wat sneller ging lopen. Maar ik vond het juist leuk om mee te doen. Ik was niet zo prestatiegericht. Ik had liever dat Nijboer kampioen werd dan dat ik... Hij was gewoon

veel beter. Ik deed er alles voor, hoor, maar op een gegeven moment lukt het niet meer, hè.”

Mentink mag dan wel bescheiden doen over zijn eigen prestaties, toch mochten die er best zijn. Want naast zijn in de infobox vermelde NK-medailles, plus die nationale titel op de 25 km in 1983, veroverd na een spannend gevecht met Barry Kneppers, was hij in een wedstrijd van niveau altijd wel voorin het deelnemersveld te vinden. Bovendien excelleerde hij viermaal achtereenvolgend op het NK 4 x 15 km, van 1977 t/m 1980. “Ik zat natuurlijk bij Davenport, een geweldige club, Gerard Nijboer, Roelof Veld, Gerard Mentink, mijn neef, en ik. Vier keer achter elkaar werden wij Nederlands kampioen.”

Kilometers maken

In de tijd dat Mentink opkwam werd er over het algemeen nog niet dagelijks getraind; meestal drie tot vier keer in de week. Niet echter de langeafstandslopers bij Davenport. Henk: “Wij trainden wel iedere dag, Waarom deden we dat? Je las verhalen van Gerard Tebroke en Jos Hermens, die 300 kilometer in de week liepen. Dan kon jij met 100 kilometer in de week niks bereiken.” Hoe meer kilometers je maakte, hoe beter je werd, was toen de heersende opvatting. “Die tijden die ze liepen, Hermens en Tebroke, daar hadden Nijboer en ik last van”, legt Mentink uit. “Dan gingen wij mee met een interland, of weet ik veel, en dan was ik helemaal blij dat ik onder de 30 liep: 29.30. En dan zei Nic Lemmens: *ja, maar dat stelt niks voor!* Ik zeg: *dan moet je ons niet uitnodigen*, hahaha. *Jij nodigt ons uit, ik ben blij dat ik een PR loop en dan hoor ik 's-ochtends: het stelt niks voor, want Hermens..., enzovoort.*”

Op een goed moment werd Mentink trainer. Eerst clubtrainer, bij AV '34 in Apeldoorn en AV Athlos in Harderwijk. Henk: “En toen kreeg je op een gegeven moment de wegselectie Noord- en Oost-Nederland. Toen werd ik districtstrainer voor Noord en Oost.” Moest hij daarvoor geen trainersopleiding doen? “Nee. Ik heb een keer met Bob Boverman..., die heeft een dag samen met mij gekeken hoe ik het aanpakte. En die zei dat hij het prima vond. Ik had bij Davenport natuurlijk Karenbeld als trainer, maar dat was meer een sprinter dan een langeafstandsloper. Dus ik mocht het altijd al een beetje zelf uitknobbelen. Later ben ik ook nog een tijd bondstrainer middellange afstand geweest, van de masters.” Intussen bleef Mentink zelf ook gewoon hardlopen. Je kunt niet zeggen dat hij, inmiddels in 1986 getrouwd en vader van twee kinderen, er op enigerlei moment een punt achter heeft gezet. Henk: “Ik heb, even kijken, in 1997 nog een medaille gehaald bij de Oostelijke kampioenschappen.”

Wonder

Tot die fatale dag 1 juli 1998. Toen viel er niets meer zelf te beslissen. Mentink knalde in volle vaart met zijn auto tegen een boom. Henk: “Toen was in één keer alles over, wat betreft bondstrainer zijnde en weet ik veel. Ik was in slaap gevallen, ergens tussen Nieuw Milligen en Apeldoorn. Ik ben waarschijnlijk nog zo'n elf kilometer op de automatische

piloot doorgereden. Toen zat er een bocht in de weg en ben ik tegen een boom gereden. Ik heb van alles gebroken, kaak, m'n borstbeen eh... alles. Toen was alles over, ook in de zorg werken. Ik kon geen sleutel meer omdraaien." En dit in een periode dat het gezin Mentink bezig was om naar Zeewolde te verhuizen.

Het is een wonder dat Henk Mentink het ongeval niet alleen overleefde, maar ook geheel herstelde. Al duurde dat lang. "Het heeft een tijd geduurd. Het werk in de zorg op zich..., als er iets zou gebeuren, zou ik niet kunnen ingrijpen. Toen heb ik nog een tijd administratie gedaan en zaken geregeld rondom de zorg. Dat ging ook nog wel aardig goed. Maar ja, je komt voor de zorg en dan kom je in dat administratieve terecht", legt hij uit. Dat was niet waar Mentink voor had gekozen. "Net zoals ik naar het WK Cross wilde, wilde ik ook in de zwakzinnigenzorg werken. Dat leek mij hartstikke leuk."

In 2000 – Mentink zou in de WAO belanden – opperde een begeleidster van Cadans om een loopgroep te beginnen. Henks echtgenote Alie daarover: "Henk dacht van: nou, het is ook voor mijn eigen revalidatie wel goed om een loopgroep te beginnen. En zo is Loopgroep Zeewolde ontstaan." Het was er een gunstige tijd voor, want hardlopen ter verbetering van je gezondheid was komen overwaaien vanuit de VS en werd ook hier populair. Echtgenote Alie, die zelf geen atletiekachtergrond had, besloot om mee te doen en leerde de kneepjes van het trainersvak van haar echtgenoot. Mentink wilde echter meer, wilde er een bedrijf van maken. Dus toen in 2003 Loopgroep Zeewolde besloot om een vereniging te worden, stapten Alie en Henk Mentink daar uit en richtten zij Loopgroep2000 op. Onder die vlag werden er in de loop der jaren allerlei loopgroepen – later uitgebreid met Nordic Walking – opgestart. In de hele regio, van Lelystad tot Amersfoort en van Utrecht tot 't Harde kregen de Mentinks mensen aan het hardlopen dan wel 'nordicen'. Henk: "Het waren wel eens vijf loopgroepen op een dag! Ja, twee keer in de week een loopgroep, dat schiet niet op natuurlijk, als je 50 jaar bent en je wat wil. Ik had 49 trainers, dus..." Alie: "En we deden er ook wedstrijden bij." Zoals in Zeewolde de Wolderwijdloop, of de Zandenplasloop in Nunspeet, met 1100 inschrijvingen de grootste. Henk: "Maar al met al hebben we er toch wel 20 jaar van kunnen leven." "Aangevuld met nog een klein gedeelte WAO", voegt Alie toe. In de 22 jaar dat ze dit volhielden, hebben zij zo'n dikke 5000 man aan het lopen gekregen. Henk: "5013 heb ik hier". Maar het kunnen er best meer geweest zijn.

Eind 2022 vonden ze het mooi geweest. Henk: "Iedereen gaat met pensioen en jij blijft doorgaan? Je kunt je wel aan een of twee dingen vasthouden, maar we dachten: wie wil dat nou voor ons?" In december 2022 werd er dus een punt achter gezet, met pijn in het hart, dat wel.

Hoe kijkt Henk Mentink nu terug op alles? "Mijn hele leven is zo'n beetje hardlopen geweest. En ik vind het nog steeds hartstikke leuk. Ik loop elke ochtend nog 4 of 5 kilometer, al lijkt het nergens meer op. Maar dat ik zo flexibel was dat ik ook op een andere manier sport kon bedrijven, daar ben ik het meest trots op."

Piet Wijker

Vrienden Jeugdfonds op de voet gevolgd

Elise de Jong winnaar Talent Award in Lisse

Eén jaar en één dag geleden sprong de toen 18-jarige Elise de Jong in Vught over 4 meter en 10 centimeter met de polsstok en kwalificeerde zich toen voor deelname aan het wereldkampioenschap voor U20. Eén jaar en één dag later toonde zij haar progressie. Op



Elise de Jong legde de polstokhoog lat in enkele weken tijd 15 cm hoger: van 4,30 naar 4,45. Een vet nationaal jeugdreCORD en de Talent Award van de Vrienden was haar beloning. (foto's: Piet Wijker)

progressie was het voor alle atletiek liefhebbers duidelijk dat de Talent Award door de jury unaniem werd toegewezen aan Elise. Ook het publiek waardeerde haar show, waardoor zij ook de Publieksprijs “de Bol” mee naar huis mocht nemen.

Met oprechte trots en een stralende lach stond Elise aan het einde van deze mooie wedstrijd tussen de winnaars van de 42^e Ter Specke Bokaal. Bij de mannen ging deze naar Keenan Blake (zie coverfoto) voor zijn prestatie op de 300 meter, die hij in 32,89 seconden volbracht en wat de 5^e beste prestatie aller tijden was. Maayke Tjin A-Lim liep een sterke 100 meter horden, die zij volbracht in 13,18 seconden met een tegenwind van 1,1 meter per seconde en daarvoor – volgens de jury en het publiek – terecht de Ter Specke Bokaal voor de vrouwen in ontvangst mocht nemen.

13 april had zij in Alphen al laten zien dat 4,31 m geen probleem was. In Lisse werd al snel de 4,35 overwonnen; ze ging echter door en zette het nationaal record voor U20 op 4,40 meter en alsof dat nog niet genoeg was werd onder luid gejuich van het talrijke publiek ook nog de 4,45 genoteerd. Een vet nationaal junioren-record, de beste Europese prestatie in die leeftijdsgroep, de limiet voor het EK U20 in het Finse Tampere en ook nog die van het EK U23 in het Noorse Bergen. Europa: Elise komt eraan.

Omdat de Talent Award niet alleen bepaald wordt door de beste prestatie, maar vooral gekeken wordt naar de



Elise de Jong ontvangt de Talent Award en de erbij behorende versierselen uit handen van Wim van der Krogt.

Atletiek door een andere bril (2)

In de vorige Vriendenband heb ik proberen te beschrijven hoe je vanuit verschillende hoeken naar de atletiek kunt kijken. Gesprekken met buitenstaanders of leken worden heel anders ervaren dan het aanhoren van de gedachten van een persoon die een leven lang atletiek in het hart meedraagt, zoals dat beschreven is in het interview met Herman de Jong.

En toch merk je ook dat er grote verschillen zijn in de opvattingen van veel gelijkgezinden en daarmee bedoel ik de mensen die met dezelfde taak bezig zijn op hetzelfde niveau. Tijdens onze Algemene Leden Vergadering van 5 april in Utrecht zijn de plannen van het Jeugdfonds gepresenteerd en goedgekeurd, daar gaan wij dus mee verder. Nog even kort die plannen samengevat:

- A. Voorbereidingen voor indoor Interland voor U18, welke in 2026 in Dortmund zal worden gehouden en er is een optie om dit in 2027 in Luxemburg te doen.
- B. Ondersteuning C-Spelen en aansluitende inspiratie dag voor de nrs. 1 en 2 van ieder onderdeel. (behalve estafettes)
- C. Uitreiken van Talent Awards bij 3 grote voorjaarswedstrijden: de Ter Specke Bokaal, de Harry Schulting Games en de Gouden Spike. Hier is een geldprijs van € 250,- aan verbonden. Leeftijdgrens: U20
- D. Uitreiken van Gouden Pluimen voor het grootste talent van het jaar. Ook hier is een geldprijs van € 250,- aan verbonden. Leeftijdgrens: U20

Daarnaast zal ook aandacht worden besteed aan een plan voor financiële ondersteuning voor individuele (armlastige) talenten en verdere samenwerking met de Atletiekunie op het gebied van talentontwikkeling zoals de Nationale Talentendagen.

Wij hebben al jaren nauw contact met Westfalen, Wallonië en Vlaanderen met als doel interregionale wedstrijden te organiseren voor atleten U16 en U18, wedstrijden die altijd als zeer positief werden ervaren. Nu zijn daarbij Luxemburg en Nordrhein aangesloten en zijn wij begonnen met een inventarisatie van de wensen die er leven om voor jonge atleten wedstrijden te organiseren waarbij zij hun eerste internationale ervaringen kunnen opdoen. De eerste reacties hebben wij binnen en dan kom ik weer terug op de grote verschillen in de opvattingen van veel gelijkgezinden. Westfalen wil alleen maar wedstrijden voor U18, Nordrhein wil alleen maar een outdoor interland voor U14 in september, Nederland wil graag de U16 Interland weer nieuw leven inblazen en van onze zuiderburen hebben wij nog geen duidelijk antwoord. Wat wil men nu met de jeugd?

In de vorige Vriendenband heeft Herman zijn visie gegeven en omdat nu een voorstel komt om voor U14 atleten op internationaal niveau te gaan werken, probeer je toch wat meer inzicht te krijgen in de wereld van de jongste atleten. Tijdens de Algemene Leden Vergadering werd al aandacht besteed aan het 60-jarige trainersjubileum van Marga

Kortekaas, bekend bij velen en al jaren een trouwe donateur van het Jeugdfonds. Hoogste tijd om bij haar eens een “bakkie” te gaan doen en wat vragen te stellen.

Marga 60 jaar trainer: een atletiekgeschiedenis

Hoe en wanneer ben jij voor het eerst met atletiek in aanraking gekomen?

Ik zat op de gidsen (scouting) en daar mocht je als je 15 jaar werd geen lid meer van blijven. Volgde inmiddels een opleiding aan de ULO en daar had ik een vriendin die al aan atletiek deed. Die club was een dependance van KAV Holland uit Haarlem met de focus op de Bollenstreek. Ben één keer meegegaan en daarna tot op de dag van vandaag niet meer weggegaan. Op 4 oktober 1961 zag De Spartaan het levenslicht.



Marga Kortekaas.

Jij bent een van de eerste leden van AV De Spartaan. Op welke manier werd toen bij de jongste jeugd interesse voor De Spartaan en de atletiek gewekt?

In het begin was het echt een vereniging van alleen maar Senioren (vooral lange afstandlopers) en wat A/B-jeugd (U20/U18). De jaren daarna kwam de snelle groei van jongere leden. Dat kwam vooral door schoolwedstrijden die georganiseerd werden. Bovendien was de sportkeuze

in Lisse beperkt. Je kon naast atletiek gaan voetballen, of lid worden van de gymclub.

Bij de feestelijke opening van de sintelbaan in mei 1965 liepen er zelfs al F-pupillen mee (8/9-jarigen). De aanwas was op een gegeven moment zo stormachtig, dat er alleen al 100 D-meisjes (U14) stonden ingeschreven.

Kan je jouw eigen atletiek “carrière” beschrijven? Welke onderdelen heb je zelf beoefend?

Al snel kreeg ik een kogel en een discus in mijn handen gestopt. Mijn trainer (Jan Rewijk) zei: “jij bent lang en sterk, dus dat zijn wel mooie onderdelen voor jou”.

Jan van Heek heeft mij daarna verder de kneepjes van het vak bijgebracht. Vanwege mijn resultaten mocht ik zelfs naar de “centrale training” in Delft o.l.v. Ton Eijkenboom.

E.e.a. bleek toch een goede keus te zijn geweest, want in mijn glorietijd heb ik toch viermaal bij NK's op het podium gestaan.

1969 – 3° op discus – 40,96 meter / 1971 – 3° op kogel – 12,90 meter /

1973 – 2° op kogel – 13,09 meter / 1991 – 2° op kogel NK Vrouwen 45.

Atletes waartegen ik het op moest nemen waren o.a. Ria Stalman, Anneke de Bruin, Jet v.d. Giessen, Els van Noorduijn, Jolanda Brasser.

Ben eenmaal voor het Nederlands Jeugdteam uitgekomen op het onderdeel discuswerpen in een interland tegen Duitsland.

Je bent begonnen met het trainen van D-meisjes (U14) en nu train je de pupillen. Heb je nooit het idee gehad om met jouw ervaring oudere groepen te gaan trainen?

Nee die ambitie heb ik nooit gehad. Op een gegeven moment ben ik ook gestopt met training geven aan de D-jeugd (U14). Geef nu alleen nog maar training aan de U8, U9 en U10 (5 t/m 9 jaar). Een heerlijke leeftijd om hier speels mee bezig te zijn.

Als je een talent ziet dat – qua prestaties - met kop en schouders boven de rest uitsteekt, ga je die dan op een speciale manier aanpakken?

Nee hoor dat doe ik niet. Ze zijn voor mij allemaal gelijk. Laat ze gewoon lekker met alles meedoen. Moet er niet aan denken om zo'n kind alléén maar te laten lopen, springen of werpen. Trouwens, dit is ook heel slecht voor de lichamelijke ontwikkeling. Mijn motto is dus: zo breed mogelijk bezig zijn!



Temidden van haar pupillen staat Marga Kortekaas even stil bij haar 60-jarig jubileum als trainer bij De Spartaan. (foto: José Elfering)

Vind je dat de jeugd in Nederland voldoende aandacht krijgt van de Atletiekunie?

Die aandacht is naar mijn mening ver beneden peil. Je hoort of leest hier weinig over.

Toen de N.K.S. (Nederlandse Katholieke Sportfederatie) nog bestond, besteedde die daar meer aandacht aan. Zij organiseerde in haar bestaan menig jeugdinterland.

Is er iets waar de jeugd voor beschermd moet worden in hun ontwikkeling?

Ja zeker, niet te vroeg beginnen met specialisatie. Vanaf U8 t/m U12 op een speelse manier het lopen, springen en werpen bijbrengen. Pas bij U14/U16, naast de algemene trainingen, de jeugd de kans geven om wat meer gericht op favoriete nummers te kunnen gaan oefenen.

Geef jij weleens adviezen aan ouders?

Als het zo uitkomt uiteraard wel. Maar de keren dat dit voorkomt zijn te tellen op de vingers van één hand. Een advies zou kunnen zijn dat driemaal trainen in de week voor een 11-jarige wel meer dan voldoende is.

Wat is voor jou de waarde van het Jeugdfonds van de Vrienden van de Atletiek?

Goed dat het Jeugdfonds van de Vrienden van de Atletiek zich inzet om jongeren (U16/U18/U20) te laten proeven van wedstrijden in de internationale sfeer. Weet zeker

dat dit soort wedstrijden hen hun leven lang bij blijft. Dus Jeugdfonds, blijf a.u.b. zo doorgaan.

Ook de inspiratie dag (U16) is wat mij betreft een schot in de roos!

Wat is het mooiste dat je op atletiekgebied “live” hebt meegemaakt?

De landenwedstrijden van de N.K.S. tegen Duitsland en Zwitserland en zeker ook de FICEP kampioenschappen, waar naast de genoemde landen ook atleten waren uit Italië. Frankrijk, België en Oostenrijk. En niet te vergeten de competitiewedstrijden bij De Spartaan. Altijd vanaf het vertrek tot aan het einde van de dag een groot familiefeest!

Als je een wens mag uitspreken voor de Nederlandse atletiek wat zou die dan zijn?

Dat elke atleet, maakt niet uit Topper of geen Topper, niet uit het oog verliest dat we allemaal mensen zijn van vlees en bloed. Ieder met zijn/haar eigen talenten. Laten we vooral **respectvol** met elkaar omgaan!

Wim van der Krogt

Wilt u het Jeugdfonds extra ondersteunen?

**Dat kan. Stort dan uw bijdrage op het rekeningnummer van het Jeugdfonds:
NL69 RABO 0181 2773 60 onder vermelding: Storting Jeugdfonds.**



Vegatest

Met de VEGATEST- methode kunnen uitspraken worden gedaan over zwakke organen, belasting door pesticiden of insecticiden, een gebrek aan bepaalde stoffen, aanwezige parasieten, vergiftiging met zware metalen overgevoeligheid voor bepaalde levensmiddelen en allergische reacties.

Vegacheck

Met behulp van de Vegacheck wordt van verschillende gebieden in het lichaam de reactie op prikkels gemeten. Wanneer het lichaam te sterk of te zwak op een prikkel reageert, is er sprake van een storing in het lichaam die ziekteverschijnselen oproept of kan gaan oproepen.

Quantumfysica

In 60 seconden meten welke tekorten er zijn.

072-5156782 • www.marjabak.nl
marja.bak@gmail.com



NAUWKEURIGE RECHENINGEN OP ACHT TUK
ENERGIEK

Wikimedia Commons

We maken in De Vriendenband in toenemende mate gebruik van foto's en overige illustraties die we op Wikipedia zijn tegengekomen. Eigenlijk zouden we bij die gelegenheden niet Wikipedia, maar Wikimedia Commons moeten schrijven, want dat is het wereldwijde bestand van Wikipedia waarin alle foto's, logo's en wat je maar aan illustraties kunt bedenken, staan opgeslagen, vrij van rechten. Alle Wikipedia's ter wereld kunnen daar dus, net als wij, uit putten.



Het is best een aanrader om daar op een regenachtige zondagmiddag of zo 'ns een keertje in te duiken. Je weet niet wat je tegenkomt! Neem bijvoorbeeld bijgaande foto van Jessica Schilder die ik enkele jaren geleden op het NK in Apeldoorn van haar maakte. Die is terug te vinden op haar Wikipediapagina. Als je met de cursor op die foto klikt, krijg je hem groot in beeld, met rechtsonder een knop 'Meer informatie'. Klik daarop en je komt op een pagina met detailinformatie over de foto, zoals wanneer en waar hij is gemaakt en door wie. Scroll je door die pagina heen, dan zie je onder 'Globaal bestandsgebruik' waar je die foto allemaal kunt tegenkomen. Het is in dit geval best bijzonder om deze dan bijvoorbeeld terug te zien op de Arabische en Chinese

Wikipedia's. Je kunt dat allemaal bekijken door eenvoudigweg met de cursor op de betreffende blauwe links te klikken.

Helemaal onderaan die pagina tref je een omkaderd bestandje 'Categorieën' aan. In dit geval zijn het er twee: 'Jessica Schilder', waar al haar foto's – veel te weinig, daar moeten we nodig wat aan doen – staan opgeslagen en 'Nederlandse kampioenschappen Atletiek 2022'. Ook die kun je allebei weer aanklikken om te zien wat daar nu weer in staat. Vooral die tweede kan ik jullie aanraden. Want klik je die aan, dan kom je uiteraard bij de foto's die op dat NK genomen zijn – ook niet zo veel, helaas –, maar daaronder tref je dan opnieuw een bestand met 'Categorieën' aan, waaronder 'Nederlandse Kampioenschappen Atletiek'. Nu wordt het leuk. Want klik je die weer aan, dan verschijnen alle pagina's in beeld van NK's waarvan foto's zijn opgeslagen. Klik nu de pagina aan die je wilt zien, bijvoorbeeld die van het jaar waarin je zelf aan een



NK hebt deelgenomen en wie weet vind je er wel een foto van jezelf terug. Ikzelf vond bovenstaande foto uit het bestand van het NK in 1955 van een kogelstotende Fanny Blanker-Koen erg verrassend. Ooit eerder gezien, deze? Ik niet in elk geval.

Veel plezier ermee!

Piet Wijker

Onze jarigen

(tussen haakjes de nieuwe leeftijd)

Juli 2025

2 Chris Buitelaar (81)	17 Pedro Veldhuis (50)
2 Johan Knaap (76)	18 Roelf Bolman (60)
3 Edith Radder (62)	19 Hilda van Doorn (82)
3 Jack Evers (84)	21 Ivarna Rangel (47)
4 Hilly de Lange-Gankema (79)	21 Cees Evers (89)
7 Wim Zonneveld (75)	21 Remco Tournier (61)
8 Teun Aret (95)	21 Ine Pennink-van der Linden (54)
9 Frans van Berlo (63)	21 Rik Hardon (48)
11 Bert Vreeswijk (75)	24 Hans Keizer (85)
12 Bert de Jager (76)	25 Aart van den Berge (90)
12 Aart Veldhoen (76)	26 Frans van der Ham (71)
13 Josephina Roos (64)	30 Esther Goedhart-Schot (84)
13 Frans Maas (61)	30 Hugo Pont (66)
14 Fennie van Osch-Smeenge (75)	31 Rob van Mechelen (79)

Augustus 2024

2 Frank Jutte (78)	21 Janneke Berkhof (39)
3 Fiona Bijl (52)	21 Piet Deelstra (85)
6 Karin Petersen (57)	21 Nico Ruiter (61)
11 Wilma van Gool-van den Berg (78)	21 Piet Mosch (76)
12 Tjerk Vellinga (87)	25 Theo Hoex (76)
14 Frank Hoogers (36)	27 Anny Schmitz-Broekhoff (89)
14 Nick Mosselman (64)	28 Tineke Godschalk-Kluft (69)
16 Lida Lensen-Schippers (88)	28 Mathias Vilain (80)
20 Menno Lievers (66)	



DE VRIENDENBAND

opgericht 26 mei 1951



Bij verkeerde adressering:
Van Humboldtstraat 63
3514 GM Utrecht